Kırmızı Başlıklı Kız

Bir zamanlar küçük bir kız varmış. Annesi ona üzerinde kırmızı başlığı olan bir pelerin almış. Kız bu pelerini çok seviyormuş ve nereye gitse onu giyiyormuş. Bu nedenle de herkes ona Kırmızı Başlıklı Kız diyormuş.

Bir gün “Kırmızı Başlıklı Kız!” diye seslenmiş kızın annesi. “Büyükannen hâlâ hasta. Hadi giyin de, ona yaptığım şu çöreği götür.”

Kırmızı Başlıklı Kız da elbisesini giymiş, üzerine kırmızı başlıklı pelerinini geçirmiş, başlığı çenesinin altında sıkıca bağlamış ve yola çıkmış.

“Tavşan Ormanı’ndaki yoldan ayrılma sakın!” diye seslenmiş annesi arkasından. (Ormanın adı Tavşan Ormanı’ymış, ama içinde uzun zamandır bir tek tavşan bile yokmuş - neden olmadığını birazdan öğreneceksiniz.)

“Ayrılmam anne,” demiş Kırmızı Başlıklı Kız.

Tam ormana girmiş, birkaç adım atmış ki, çalılıkların arasından bir ses duymuş. Yola birden bir kurt fırlamış. Kırmızı Başlıklı Kız korkusundan az kalsın elindeki sepeti düşürüyormuş. Fakat kurt hiç de öyle düşmanca görünmüyormuş. “Nereye böyle küçük kız?” diye sormuş kurt.

“Büyükanneme gidiyorum,” demiş Kırmızı Başlıklı Kız. “Tavşan Ormanı’nın sonundaki ilk ev. Büyükannemin sağlığı pek iyi değil. Bu arada adım ‘küçük kız’ değil, ‘Kırmızı Başlıklı Kız.’ ”

“Özür dilerim,” demiş kurt. “Bilmiyordum. Bak sana ne diyeceğim. Ben bir koşu gidip Büyükannene senin yolda olduğunu haber vereyim. Yalnız sakın yolda oyalanayım falan deme, olur mu? Başına bir şey gelmesini istemeyiz, öyle değil mi?”

Kurt oradan hemen sıvışmış! Çünkü yakınlarda bir oduncu dolaşıyormuş. Eğer kızı hemen orada yerse, oduncunun kızın yardımına koşacağını biliyormuş.

Kırmızı Başlıklı Kız, çiçek toplayarak, kelebeklerin peşinden koşarak, kuş seslerini dinleyerek yolda ağır ağır ilerlerken kurt kestirmeden Büyükanne’nin evine varmış, kapıyı çalmış.

“Kim o?” diye seslenmiş içeriden yaşlı kadın.

Kurt sesini değiştirerek, “Benim, Kırmızı Başlıklı Kız,” demiş. “Çayın yanında yemen için sana çörek getirdim.”

“Kapı açık güzelim,” diye seslenmiş Büyükanne. Kurt hemen içeri dalmış. Öyle açmış ki! Günlerdir hiçbir şey yememiş. Bu yüzden Büyükanne’yi çiğnemeden bir lokmada yutuvermiş. Biraz sonra Kırmızı Başlıklı Kız Büyükanne’nin kapısını çalmış.

“Kim o?” diye seslenmiş kurt yumuşak bir sesle.

“Benim, Kırmızı Başlıklı Kız.”

“Kapı açık güzelim,” diye seslenmiş kurt. “İçeri girebilirsin.”

Kırmızı Başlıklı Kız bir an için tereddüt etmiş. ‘Büyükannemin sesi ne kadar da garip böyle?’ diye düşünmüş. Sonra büyükannesinin hasta olduğu gelmiş aklına ve kapının mandalını kaldırıp açarak içeri girmiş.

Kurt, Büyükanne’nin geceliğini giymiş, onun başlığını ve gözlüğünü takmış yatakta yatıyormuş. Yorganı boğazına kadar çekmiş, içerisi karanlık olsun ve suratı fark edilmesin diye de perdeleri iyice kapamış.

“Elindekileri oraya bırak da yanıma gel canım,” demiş kurt.

Kırmızı Başlıklı Kız çöreği yatağın yanındaki küçük masanın üzerine koymuş, ama hemen kurdun yanına gitmemiş. Çünkü Büyükannesi bir tuhaf görünüyormuş.

“Kolların neden bu kadar büyük Büyükanne?”

“Seni daha iyi kucaklamak için!” demiş kurt.

“Kulakların neden büyük, peki?”

“Seni daha iyi duyabilmek için!” demiş kurt.

“Gözlerin neden kocaman, peki?”

“Seni daha iyi görebilmek için,” demiş kurt.

“Dişlerin neden sivri peki?”

“Seni daha iyi yiyebilmek için,” demiş kurt.

Bunu söyledikten sonra kurt artık daha fazla kendine engel olamamış ve yorganı bir tarafa atarak yataktan fırladığı gibi Kırmızı Başlıklı Kız’ı bir lokmada yutuvermiş. Sonra da karnı doyduğu için keyfi yerine gelmiş ve uykuya dalmış.

Ama ne var ki kurt çok kötü horluyormuş. Evin önünden geçen bir avcı onun horultularını duymuş. Büyükanne’ye kötü bir şey mi oldu acaba, diyerek kulübeden içeri girmiş. İçeri girer girmez de orada neler olduğunu hemen anlamış.

“Aylardır senin peşindeyim pis yaratık,” diye bağırmış avcı ve kurdun kafasına elindeki baltanın sapıyla vurmuş. Sonra da önce Kırmızı Başlıklı Kız’ı, sonra da Büyükanne’yi dikkatle kurdun içinden çıkarmış. İkisi de sapasağlammış.

Büyükanne, Kırmızı Başlıklı Kız’ın ona getirdiği çöreği afiyetle yemiş. Kırmızı Başlıklı Kız büyükannesine bir daha hiçbir kurdun sözüne kanmayacağına dair söz vermiş. Eve dönerken tavşanların saklandıkları yerlerden çıktıklarını görmüş. Tavşan Ormanı yine eskisi gibi tavşanlarla dolu bir orman haline gelmiş.

Sihirli Fasülye

Bir zamanlar yoksul ve dul bir kadın varmış. Oğlu çok tembel bir delikanlı olduğu için paraları yok denecek kadar azmış. Bir gün o kadar zor bir duruma düşmüşler ki, kadıncağız ellerinde kalan tek mal varlığını, Süt Beyazı isimli ineklerini satmaya karar vermiş. Oğluna ineği pazara götürüp satabileceği en iyi fiyata satmasını söylemiş.

Delikanlı pazara giderken yolda tuhaf bir yaşlı adama rastlamış. Yaşlı adam ineğe bir göz atmış ve delikanlıya, “Bak çocuğum, bana bu ineği verirsen karşılığında sana çok değerli şeyler veririm,” demiş. Sonra cebinden beş fasulye tanesi çıkarmış.

“Fasulye tanesi mi?” demiş delikanlı tereddütle.”

“Ama bunlar sihirli,” demiş yaşlı adam. Adam öyle deyince bu iş delikanlının aklına yatmış ve fasulyeler karşılığında Süt Beyazı’nı yaşlı adama vererek yaptığı değiş tokuştan memnun, eve dönmüş.

“Anne! Bak elimde ne var!” diye seslenip olanları anlatmış delikanlı eve dönünce. Ama annesi ona çok kızmış. Fasulye tanelerini dışarı, eline geçirdiği tavayı da delikanlıya fırlatmış. Sonra da ceza olsun diye onu odasına yollamış ve ona yemek vermemiş.

Sabah olunca delikanlı gözlerine inanamamış. Yatak odasının penceresinden, dışarıda bir bitkinin hızla büyüdüğünü görmüş. Bu ne bir ağaç, ne de dev bir ayçiçeğiymiş; göğe doğru büyümüş sihirli bir sırık fasulyesiymiş. Delikanlı hemen pencereden sarkıp sihirli fasulyeye tutunmuş ve tırmanmaya başlamış.

Yarım saat sonra kendini, her şeyin normalden daha büyük olduğu garip bir ülkede bulmuş. Tarlaların ötesinde çok büyük bir ev varmış. Delikanlı evin yanına gidip kapıyı çalmış. Kapıyı bir kadın açmış.

“Yiyecek bir şeyiniz var mı?” diye sormuş delikanlı.

“Var,” demiş kadın. “Ama dev kocam gelince ortadan kaybolman gerek. Çünkü çocuklara hiç dayanamaz, onları hemen yer.”

Delikanlı tam bir şeyler yemek üzere sofraya otururken dışarıdan birinin gür bir

sesle şunları söylediğini duymuş:

“Fee-fi-fo-fum, işte bir çocuk kokusu duydum. Ölü de olsa, diri de olsa güzeldir onları yemek. Kemiklerini öğütür, yaparım kendime ekmek.”

“Fırına saklan. Hemen!” demiş kadın delikanlıya. Sonra da kocasına, “Ne çocuğu hayatım, dün kediye verdiğim et parçalarının kokusunu aldın herhalde,” diye seslenmiş.

Yemekten sonra dev kese kese altınlarını saymaya başlamış. Kısa bir süre sonra altın saymaktan yorulup uykuya dalmış. Delikanlı saklandığı yerden çıkıp bir kese altın almış. Keseyi sihirli fasulyesinden aşağıya atmış, ardından fasulyenin sırığına tutuna tutuna aşağıya inmiş. Annesi artık şanslarının döndüğüne bir türlü inanamamış.

Ama birkaç ay sonra ellerindeki tüm altınlar bitmiş. Delikanlı tekrar sihirli fasulyesine tırmanarak devin yaşadığı ülkeye gitmiş. Devin karısı bu kez ona kuşkucu bir şekilde davranıyormuş.

“Geçen gelişinde bir kese altınımız kayboldu,” diye iğnelemiş onu. Ama yine de delikanlıyı içeri almış.

Çok geçmeden dev çıkagelmiş. “Fee-fi-fo-fum,” diye bir şarkı söylüyormuş. Bunu duyan delikanlı hemen yine fırına saklanmış.

“Ne çocuğu, hayatım,” demiş devin karısı. “Dün yediğin piliç haşlamanın kokusunu duydun herhalde. Sen etli böreğini yemene bak!”

Yemeğini bitirdikten sonra dev, karısına, “Kadın, bana tavuğumu getir,” demiş. Karısı hemen tavuğu getirmiş. “Yumurtla!” diye emretmiş dev ve delikanlının hayret dolu bakışları altında tavuk altın bir yumurta yumurtlamış. Tabii delikanlı tavuğu da alıp evine götürmüş.

Delikanlı ile annesi böylece zengin olmuşlar. Ama bir yıl sonra çocuk şansını bir kez daha denemeye karar vermiş ve tekrar sihirli fasulyesine tırmanmış. Bu sefer eve, devin karısına görünmeden girip, bir bakır tencerenin içine saklanmış.

Dev girmiş içeri. “Fee-fi-fo-fum,” diye başlamış yine tekerlemesine.

“Eğer bu yine o lanet olası çocuksa, fırına bak hayatım, kesin oradadır,” demiş karısı.

Delikanlı orada değilmiş tabii ki.

“Buralarda bir yerde, eminim,” diye gürlemiş dev, ama karısıyla birlikte evin altını üstüne getirmelerine rağmen onu bulamamışlar.

Bu sefer dev yemekten sonra altın bir harp çıkarmış ortaya. “Söyle!” diye emretmiş ve harp ninniler söyleyip onu uyutmuş. O an delikanlı bu harpı her şeyden çok istediğini anlamış. Horlamakta olan devin dizine tırmanmış, masaya

atlamış ve harpı kapmış.

“İmdat!” diye bağırmış harp. Delikanlı, sırtında harp, masadan aşağıya atlamış. Dev peşine takılmış. Delikanlı sihirli fasulyesini yarıladığında harp, “İmdat!” diye bağırmış yine. Dev delikanlının peşinden sırık fasulyesine atlamış.

Delikanlı aşağıya ulaşınca, “Anne! Çabuk bir balta getir,” diye bağırmış. İkisi birlikte sihirli fasulyeyi baltayla kesmeye başlamışlar. Bir süre sonra sihirli fasulyeyle birlikte dev de yere düşmüş ve anında ölmüş.

“Üf!” demiş çocuk. “Az kalsın gidiyorduk!”

O günden sora delikanlıyla annesi zenginler gibi yaşamışlar. Onlar söyledikçe tavuk altın yumurta yumurtluyormuş. İnsanlar altın harpı dinlemek için onlara para ödüyorlarmış. Delikanlının güzel bir prensesle evlendiği de söyleniyor. Kim bilir belki de gerçekten evlenmiştir

Rapunzel

Bir zamanlar bir kadınla kocasının çocukları yokmuş ve çocuk sahibi olmayı çok istiyorlarmış. Gel zaman git zaman kadın sonunda bir bebek beklediğini fark etmiş.

Bir gün pencereden komşu evin bahçesindeki güzel çiçekleri ve sebzeleri seyrederken, kadının gözleri sıra sıra ekilmiş özel bir tür marula takılmış. O anda sanki büyülenmiş ve o marullardan başka şey düşünemez olmuş.

“Ya bu marullardan yerim ya da ölürüm” demiş kendi kendine. Yemeden içmeden kesilmiş, zayıfladıkça zayıflamış.

Sonunda kocası kadının bu durumundan öylesine endişelenmiş, öylesine endişelenmiş ki, tüm cesaretini toplayıp yandaki evin bahçe duvarına tırmanmış, bahçeye girmiş ve bir avuç marul yaprağı toplamış. Ancak, o bahçeye girmek büyük cesaret istiyormuş, çünkü orası güçlü bir cadıya aitmiş.

Kadın kocasının getirdiği marulları afiyetle yemiş ama bir avuç yaprak ona yetmemiş. Kocası ertesi günün akşamı çaresiz tekrar bahçeye girmiş. Fakat bu sefer cadı pusuya yatmış, onu bekliyormuş.

“Bahçeme girip benim marullarımı çalmaya nasıl cesaret edersin sen!” diye ciyaklamış cadı. “Bunun hesabını vereceksin!”

Kadının kocası kendisini affetmesi için yalvarmış cadıya. Karısının bahçedeki marulları nasıl canının çektiğini, onlar yüzünden nasıl yemeden içmeden kesildiğini bir bir anlatmış.

“O zaman,” demiş cadı sesini biraz daha alçaltarak, “alabilirsin, canı ne kadar çekiyorsa alabilirsin. Ama bir şartım var, bebeğiniz doğar doğmaz onu bana vereceksiniz.” Kadının kocası cadının korkusundan bu şartı hemen kabul etmiş.

Birkaç hafta sonra bebek doğmuş. Daha hemen o gün cadı gelip yeni doğan bebeği almış. Bebeğe Rapunzel adını vermiş. Çünkü annesinin ne yapıp edip yemek istediği bahçedeki marul türünün adı da Rapunzel’miş.

Cadı küçük kıza çok iyi bakmış. Rapunzel on iki yaşına gelince, dünyalar güzeli bir çocuk olmuş. Cadı bir ormanın göbeğinde, yüksek bir kuleye yerleştirmiş onu. Bu kulenin hiç merdiveni yokmuş, sadece en tepesinde küçük bir penceresi varmış.

Cadı onu ziyarete geldiğinde, aşağıdan “Rapunzel, Rapunzel! Uzat altın sarısı saçlarını !” diye seslenirmiş. Rapunzel uzun örgülü saçlarını percereden uzatır, cadı da onun saçlarına tutuna tutuna yukarı tırmanırmış.

Bu yıllarca böyle sürüp gitmiş. Bir gün bir kralın oğlu avlanmak için ormana girmiş. Daha çok uzaktayken güzel sesli birinin söylediği şarkıyı duymuş. Ormanda atını oradan oraya sürmüş ve kuleye varmış sonunda. Fakat sağa bakmış, sola bakmış, ne merdiven görmüş ne de yukarıya çıkılacak başka bir şey.

Bu güzel sesin büyüsüne kapılan Prens, cadının kuleye nasıl çıktığını görüp öğrenene kadar her gün oraya uğrar olmuş. Ertesi gün hava kararırken, alçak bir sesle “Rapunzel, Rapunzel! Uzat altın sarısı saçlarını !” diye seslenirmiş. Sonra da kızın saçlarına tutunup bir çırpıda yukarı tırmanmış.

Rapunzel önce biraz korkmuş, çünkü o güne kadar cadıdan başkası gelmemiş ziyaretine. Fakat prens onu şarkı söylerken dinlediğini, sesine aşık olduğunu anlatınca korkusu yatışmış. Prens Rapunzel’e evlenme teklif etmiş, Rapunzel’de kabul etmiş, yüzü hafifçe kızararak.

Ama Rapunzel’in bu yüksek kuleden kaçmasına imkan yokmuş. Akıllı kızın parlak bir fikri varmış. Prens her gelişinde yanında bir ipek çilesi getirirse, Rapunzel’de bunları birbirine ekleyerek bir merdiven yapabilirmiş.

Her şey yolunda gitmiş ve cadı olanları hiç farketmemiş. Fakat bir gün Rapunzel boş bulunup da. “Anne, Prens neden senden daha hızlı tırmanıyor saçlarıma?” diye sorunca her şey ortaya çıkmış.

“Seni rezil kız! Beni nasıl da aldattın! Ben seni dünyanın kötülüklerinden korumaya çalışıyordum!” diye bağırmaya başlamış cadı öfkeyle. Rapunzel’i tuttuğu gibi saçlarını kesmiş ve sonrada onu çok uzaklara bir çöle göndermiş.

O gece cadı kalede kalıp Prensi beklemiş. Prens, “Rapunzel, Rapunzel! Uzat altın sarısı saçlarını !” diye seslenince. cadı Rapunzel’den kestiği saç örgüsünü uzatmış aşağıya. Prens başına neler geleceğini bilmeden yukarıya tırmanmış.

Prens kederinden kendini pencereden atmış. Fakat yere düşünce ölmemiş,

yalnız kulenin dibindeki dikenler gözlerine batmış. Yıllarca gözleri kör bir halde yitirdiği Rapunzel'e gözyaşları dökerek ormanda dolaşıp durmuş ve sadece bitki kökü ve yabani yemiş yiyerek yaşamış.

Derken bir gün Rapunzel'in yaşadığı çöle varmış. Uzaklardan şarkı söyleyen tatlı bir ses gelmiş kulaklarına.

"Rapunzel! Rapunzel!" diye seslenmiş. Rapunzel, prensini görünce sevinçten bir çığlık atmış ve Rapunzel'in iki damla mutluluk göz yaşı Prensin gözlerine akmış. Birden bir mucize olmuş, Prensin gözleri açılmış ve Prens görmeye başlamış.

Birlikte mutlu bir şekilde Prensin ülkesine gitmişler. Orada halk onları sevinçle karşılamış. Mutlulukları ömür boyu hiç bozulmamış.

Güzel ve Çirkin

Bir zamanlar zengin bir tüccar varmış. Üç kızı olan bu tüccarın kızlarının ikisi son derece bencilmiş. Ama üçüncüsü, yani adı Güzel olanı hem iyi hem de sevgi doluymuş.

Bir gün tüccar, gemilerinin şiddetli bir fırtınada battığı haberini almış. Zavallı adam varını yoğunu kaybetmiş, geriye bir tek kasabadaki küçük evi kalmış. Açgözlü iki kardeş bu durumdan hiç hoşlanmamışlar. Yatakta yatmak ve oflayıp puflamaktan başka bir şey yapmaz olmuşlar. Evin bütün işleri Güzel'e kalmış.

Bir zaman sonra tüccar kayıp gemilerinden birinin limana ulaştığını duymuş. Haberin doğru olup olmadığını öğrenmek için yola çıkmadan önce kızlarına, dönüşte size ne hediye getireyim, diye sormuş. Açgözlü iki kardeşin neşeleri hemen yerine gelmiş.

"Elbiseler ve mücevherler!" isteriz demişler.

"Peki ya sen Güzel?" diye sormuş tüccar.

"Bir gül. O bana yeter," demiş Güzel.

Birkaç gün sonra tüccar evine dönmek üzere üzgün üzgün yola koyulmuş. Yine yoksulmuş, çünkü son gemiden ona kalan paraları da dolandırıcılara kaptırmış. Akşam karanlığı bastırırken bir ormana varmış. Orman hem karanlık, hem de soğukmuş. Şimşekler çakıyor, rüzgâr yerden karları havalandırıyormuş. Uzaklardan kurtların uluma sesleri geliyormuş.

Tüccar nereye gittiğini bilmeden atıyla birlikte karların üzerinde bata çıka saatlerce yol almış, derken birden ileride pencerelerinden dışarı parlak ışıklar sızan son derece güzel bir şato görmüş. Ama bu çok garip bir şatoymuş, çünkü şöminelerinde harıl harıl ateş yanmasına, bütün odaları gün gibi aydınlık olmasına rağmen ortada kimsecikler yokmuş. Tüccar seslenmiş, seslenmiş, cevap veren olmamış. Sonunda, beklemenin bir anlamı olmadığını anlayınca, atını ahıra bağlamış ve salondaki uzun masanın üzerinde hazır bekleyen yemeği yemiş. Sonra bir yatağa yatıp uyumuş.

Sabah uyandığında onun için bırakılmış yeni giysiler bulmuş yanıbaşında. Aşağıda da güzel bir kahvaltı onu bekliyormuş.

"Bu şato, bana acıyan iyi kalpli bir periye ait herhalde," demiş tüccar.

"Ona bir teşekkür edebilseydim keşke."

Tüccar şatodan ayrılırken, bahçedeki gülleri fark etmiş. ‘Hiç yoksa Güzel’e verdiğim sözü yerine getireyim,’ demiş içinden. Güllerden birini koparmış. Ama koparır koparmaz müthiş bir kükremeyle inlemiş her yan. Çalıların arkasından korkunç görünüşlü bir canavar çıkmış. Öylesine korkunçmuş ki, tüccar neredeyse korkusundan bayılacakmış.

“Seni değer bilmez adam!” diye kükremiş Canavar. “Hayatını kurtardım! Seni besledim, giydirdim! Sen kalkmış güzel güllerimi çalıyorsun. Hemen ölmeyi hak ettin!”

Tüccar Canavar’ın karşısında diz çökmüş. “Gülü kızlarımdan birine götürecektim efendim,” demiş.

“Ben efendi falan değilim, bir Canavar’ım,” diye hırlamış yaratık. Sonra tüccarın tepesine dikilmiş. “O değerli kızlarına gelince... Git, sor bakalım onlara, hayatına karşılık içlerinden biri gelip benimle birlikte yaşar mı? Bu teklifimi kabul eden olmazsa, üç ay içinde öleceksin.”

Tüccar gün ışığıyla aydınlanmış ormanın içinden, üzgün bir şekilde atını sürüp evine dönmüş. Evde iki bencil kız kardeş babalarının başından geçen korkunç maceraları dinlerken kıllarını bile kıpırdatmamışlar. Babaları onlara giysi ve mücevher getirmedi diye küplere binmişler. Ama Güzel onlar gibi yapmamış.

“Baba, izin ver ben gideyim,” demiş hiç tereddüt etmeden.

“Tabii sen gideceksin, suç senin,” demiş kardeşleri. “Gül isterim diye tutturmasaydın, Canavar babamızı öldürmeyi düşünmeyecekti.”

Üç ay geçince tüccar şatoya Güzel’le birlikte gitmiş. Her şey orayı ilk gördüğü gibiymiş: etrafta yine kimsecikler yokmuş, sofra hazırmış. Yemeklerini yemeyi bitirdiklerinde Canavar ortaya çıkmış. Güzel korkusundan tir tir titremeye başlamış, çünkü Canavar babasının anlattığı kadar korkunçmuş, hatta daha da korkunç!

“Buraya kendi isteğinle mi geldin?” diye sormuş Canavar.

“Evet,” demiş Güzel.

“O zaman baban sabah olunca buradan gidecek ve bir daha buraya hiç gelmeyecek.”

Sabah olup da babası gidince Güzel tek başına kalmış. Önce bir süre ağlamış, ama sonra gördüğü rüyayı hatırlayıp biraz olsun rahatlamış. Rüyasında bir peri, “Üzülme, babanın hayatını kurtarmak için gösterdiğin bu cesaret karşılıksız kalmayacak,” demiş ona.

‘Belki de bu yaşama alışırım,’ diye düşünmüş, neşesi yerine gelmiş azıcık. Bahçede dolaşmış, güllere bakarken içi hüzünle dolmuş. Sonra şatonun içini gezmiş. Oda kapılarından birinin üzerinde adının yazılı olduğunu görünce çok şaşırmış. Kapıyı açıp içeri bakmış. Oda tam istediği gibi döşeliymiş, kitaplarla,

müzik aletleriyle doluymuş.

‘Canavar beni burada rahat ettirmeye çalıştığına göre, bana zarar vermez herhalde,” diye düşünmüş Güzel. <P<

“Şu anda babamı görebilseydim keşke!” demiş Güzel yüksek sesle Bunu der demez odanın öte ucundaki aynada babasının görüntüsü belirmiş. Böylece Güzel’in yalnızlık duygusu ve ev hasreti biraz olsun geçmiş.

O gece yemekte Canavar ortaya çıkmış. “Seni izlememe izin verir misin Güzel?” diye sormuş.

“Buranın sahibi sizsiniz,” demiş Güzel.

“Hayır,” demiş Canavar. “Şatom senin emrindedir. İstersen hemen giderim.” Canavar bir an duraksamış. “Yalnız bir şey soracağım. Beni çok mu çirkin buluyorsun?”

Güzel ne diyeceğini bilmemiş önce. Sonra başını kaldırıp Canavar’a bakmış. “Bunu söylemek istemezdim, ama doğruyu söylemem gerek. Evet, çirkin buluyorum,” demiş.

Güzel, yemeğini bitirince Canavar, “Benimle evlenir misin?” diye sormuş.

“Hayır Canavar, asla,” demiş Güzel.

Canavar derin bir iç geçirirken çıkardığı ses, tüm şatoda yankılanmış.

Her gece saat dokuzda Canavar konuşmak için Güzel’in yanına geliyormuş. Güzel, gün geçtikçe Canavar’a alışmaya başladığını fark etmiş. Hatta geç kaldığında onu merak bile ediyormuş. ‘Keşke,’ diyormuş, ‘bu kadar çirkin olmasaydı! Keşke ikide birde bana evlenme teklif etmeseydi! Çünkü Güzel, Canavar’ın, evlilik teklifini geri çevirdiğinde çıkardığı o sesten çok korkuyormuş.

Canavar bir gün, “Beni sevmeyebilirsin ama, beni bırakıp gitmemeye söz vermelisin,” demiş. Her günü birbirine benzeyerek üç ay böyle geçmiş.

Derken bir gün Güzel aynada babasının hasta olduğunu görmüş. Hemen Canavar’a babasına bakmak için eve gitmek istediğini söylemiş.

“Gidebilirsin, Güzel,” demiş Canavar. “Ama geri dönmezsen kederimden öleceğimi biliyorsun, değil mi? Korkarım ki, babanın yanında kalmak isteyeceksin ve dönmeyeceksin. Ama eğer fikrini değiştirir de dönmek istersen, yüzüğünü yatağının yanındaki sehpaya koyman yeterli. Sabah olduğunda şatomda açacaksın gözlerini.”

“Bir hafta sonra döneceğim, söz,” demiş Güzel.

Ertesi sabah Güzel, babasının evinde, kendi yatağında açmış gözlerini. Babası onu karşısında görünce çok sevinmiş, kendini daha iyi hissetmiş. O gün öğleden

sonra, kısa süre önce evlenmiş olan kız kardeşleri babalarını ziyarete gelmişler. Eve geldiklerinde babalarının biricik kızını karşılarında görünce kıskançlıktan ve öfkeden çatır çatır çatlamışlar.

“Dinle!” demiş iki kardeşten biri. “Ona bir oyun oynayalım. Burada bir hafta daha kalmasını sağlayalım. O zaman Canavar gelip onu öldürür.” Bağırıp çağırıp onu kötülemek yerine, iki kardeş gözlerine soğan sürüp Güzel’in karşısına yaşlı gözlerle çıkmışlar ve ondan ayrılmak istemedikleri için ağladıklarını söylemişler. Güzel bir hafta daha kalmaya söz vermiş.

Çok geçmeden Güzel, Canavar’ı babasını özlediği kadar özlediğini fark etmiş. Bir gün rüyasında Canavar’ı şatonun bahçesinde kaskatı ve cansız yatarken görmüş. Uyandığında, ‘Benim yaptığım düpedüz acımasızlık!’ diye düşünmüş. Hemen yüzüğünü parmağından çıkarıp, başucundaki sehpanın üzerine koymuş. Sabah gözlerini Canavar’ın şatosunda açmış.

O günün akşamı Canavar’ı beklemiş. Saat dokuz olmuş. Canavar gelmemiş. Dokuzu çeyrek geçmiş, ortalarda yok. Birden endişe içinde koşa koşa şatodan bahçeye çıkmış. Canavar bahçede boylu boyunca yatıyormuş. ‘Onun ölümüne neden oldum!’ diye düşünmüş Güzel. Hemen ona sarılmış. Canavar’ın kalbi hâlâ atıyormuş!

“Artık dönmezsin diye düşündüm. Yemeden içmeden kesilip ölmeye hazırlandım,” demiş Canavar fısıltılı bir sesle.

“Ama ben seni seviyorum Canavar!” demiş Güzel. “Seninle evlenmek istiyorum.”

O anda tuhaf bir şey olmuş. Birden sanki şato daha bir güzel, daha bir ışıltılı hale gelmiş. Güzel bir süre etrafına bakınmış, sonra tekrar Canavar’a çevirmiş başını. Fakat Canavar yerinde yokmuş. Yattığı yerde şimdi genç ve yakışıklı bir prens duruyormuş.

“Ben Canavar’ı istiyorum,” diye ağlamaya başlamış Güzel. Prens bu sırada ayağa kalkmış.

“Canavar benim,” demiş. “Kötü bir peri bana büyü yapmıştı. Beni yüzüne bakılamayacak kadar çirkin bir yaratığa dönüştürmüştü. Bana benimle evlenmek istediğini söylemeseydin, hayatımın sonuna kadar öyle kalacaktım.”

Prens Güzel’i şatoya götürmüş. Şatoda Güzel, babası ve rüyasında gördüğü iyi periyle karşılaşmış.

“Gösterdiğin cesaretin ödülünü aldın,” demiş iyi peri Güzel’e.

Peri sihirli değneğini sallamış. Birden şatodaki herkes Prens’in topraklarında bulmuş kendini. Orada halk coşku ve alkışlarla karşılamış Prens’i. Çok geçmeden Güzel ve Canavar evlenmişler. Dünyanın gelmiş geçmiş en mutlu Prens ve Prenses’i olmuşlar.

Çizmeli Kedi

Bir zamanlar, üç oğlu olan bir değirmenci varmış. Değirmenci ölünce büyük oğluna değirmen, ortanca oğluna eşek, küçük oğluna da kedi miras kalmış. Küçük oğlu bu duruma çok üzülmüş.

"Kedi ne işine yarar ki insanın?" diye yakınmış. "Pişirip yiyemezsin bile." Kedi bunu duymuş ve hemen cevap vermiş. "Kötü bir mirasa sahip olmadığınızı göreceksiniz efendim. Bana boş bir çuval ve bir çift de çizme verirseniz, neye yarayacağımı görürsünüz."

Şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalan çocuk, kedinin istediklerini yapmış. Kedi çizmeleri giyince ayna karşısına geçmiş ve kendini pek beğenmiş. Sonra kilerden taze bir marulla güzel bir havuç seçip ormanın yolunu tutmuş. Ormanda çuvalın ağzını açmış, marulla havucu çuvalın içine yerleştirip bir ağacın arkasına saklanmış. Çok geçmeden taze sebzelerin kokusunu alan küçük bir tavşan çuvalın yanına gelmiş, zıplayıp içine atlamış. Kedi saklandığı yerden çıkıp çuvalın ağzını sıkı sıkı bağlamış.

Ancak Çizmeli Kedi tavşanı efendisine götürmek yerine doğruca saraya gidip Kral'la görüşmek istediğini söylemiş. Kral'ın huzuruna çıktığında yere eğilerek, "Yüce Efendimiz, size Efendim Marki'den bir hediye getirdim," demiş. Bu hediye Kral'ın çok hoşuna gitmiş.

Üç ay boyunca Çizmeli Kedi saraya o kadar çok hediye götürmüş ki, Kral artık onun yolunu gözler olmuş. Derken Çizmeli Kedi'nin dört gözle beklediği gün nihayet gelmiş çatmış. "Bana sakın neden diye sormayın ve bu sabah ırmağa gidip yıkanın," demiş sahibine. Çizmeli Kedi, o sabah Kral'ın Prenses'le, yani kızıyla birlikte ırmağın kenarından geçeceğini biliyormuş.

O sabah, Kral'ın faytonu ırmağın yakınından geçerken Çizmeli Kedi telaşla yanlarına yaklaşmış. "Yardım edin! Yardım edin!" diye bağırmış. "Efendim Marki boğuluyor!" Kral hemen bir alay askerini ırmağa yollamış.

Fakat Çizmeli Kedi bununla da kalmamış. Kral'a, efendisi ırmakta yüzerken hırsızların onun elbiselerini çaldıklarını söylemiş. (Oysa Çizmeli Kedi, efendisinin elbiselerini çalıların arkasına kendisi gizlemiş!) Kral, hiç gecikmeden Marki'ye bir takım elbise yollamış. Tahmin edeceğiniz gibi Çizmeli Kedi'nin sahibi, kendisine Marki denmesine çok şaşırmış, ama akıllılık edip hiç sesini çıkarmamış.

Marki güzelce giyindirildikten sonra Kral onu gideceği yere götürmek için faytonuna davet etmiş ve kızıyla tanıştırmış. Prenses, iki dirhem bir çekirdek

giyinmiş olan Marki'ye bir bakışta âşık olmuş.

O sırada Çizmeli Kedi koşa koşa oradan uzaklaşmış. Çok geçmeden büyük bir tarlada ot biçen insanlara rastlamış. "Beni dinleyin!" diye bağırmış. "Kral bu yöne doğru geliyor. Size bu tarlaların kime ait olduğunu sorarsa ona efendim Marki'ye ait olduğunu söyleyeceksiniz. Yoksa sizi dilim dilim doğrattırırım!"

Sonra Çizmeli Kedi bir süre daha koşmuş ve büyük bir tarlada buğday biçen adamlara rastlamış. Aynı şeyi onlara da söylemiş. Sonra tekrar koşmuş ve her rastgeldiği insana aynı şeyleri tekrarlamış. Derken Dev'in şatosuna varmış.

Kral'ın Faytonu Çizmeli Kedi'nin geçtiği yerlerden geçerken Kral her rastgeldiği insana, "Bu tarlalar kime ait?" diye soruyormuş. Her defasında da aynı cevabı alıyormuş. Kral, Marki'nin bu kadar çok toprağa sahip olmasına şaşırmış. (Çizmeli Kedi'nin sahibi de öyle!)

O sırada Çizmeil Kedi Dev'in şatosunda başka bir işler çevirmekle meşgulmüş. "Dev," demiş Çizmeli Kedi, Dev'in nefesinin kokusundan iğrendiğini gizlemeye çalışarak. "Senin aynı zamanda müthiş bir sihirbazlık gücünün olduğunu söylüyorlar, doğru mu?"

"Öyle diyorlarsa, öyledir," demiş Dev alçakgönüllülükle.

"Örneğin, istersen hemen bir aslana dönüşebildiğini söylüyorlar," demiş Çizmeli Kedi. Bunu söyler söylemez Dev hemen kendini bir aslana dönüştürüvermiş. Çizmeli Kedi kendini dolabın üzerine zor atmış. Dev tekrar eski haline dönünce dolaptan aşağı inmiş. "Mükemmel!" demiş Çizmeli Kedi. "Ama fare gibi küçük bir şeye dönüşmek senin gibi cüsseli biri için imkânsız olmalı!"

"İmkânsız mı?" diye gülmüş Dev. "Benim yapamadığım şey yoktur!" Dev bir anda fareye dönüşmüş, Çizmeli Kedi de onu hemen yutmuş.

Derken Kral, Dev'in şatosuna varmış. Şatonun artık kime ait olduğunu tahmin etmişsinizdir herhalde! Çizmeli Kedi Kral'ın faytonunu şatonun yolunda karşılamış. "Bu taraftan gelin," demiş. "Sizi bir ziyafet bekliyor." (Dev o gün birkaç arkadaşına bir ziyafet vermeyi planladığı için yemeklerle donatılmış büyük bir masa hazır bekliyormuş!")

O günün sonunda Çizmeli Kedi'nin sahibi Marki Prenses'le nişanlanmış. Bir hafta sonra da evlenmişler. Çizmeli Kedi'ye ne mi olmuş? Dokuz canından dokuzunu da sefa içinde sürmüş ve bir daha da fare avlamasına gerek kalmamış , ara sıra avlamış, o da kedi olduğunu unutmamak için.

Pamuk Prenses ve Yedi Cüceler

Her yerin karla kaplı olduğu bir kış günüymüş. Bir kraliçe, sarayının pencerelerinden birinin arkasında bir yandan nakış işliyor, bir yandan da hayal kuruyormuş. Derken birden parmağına iğne batmış ve gergefin üstüne üç damla kan akmış.

Kraliçe kan damlalarına bakar bakmaz, “Çocuğum kız olursa, teni kar gibi ak, yanakları kan gibi al, saçları da pencerenin çerçevesi giib kapkara olsun,” diye geçirmiş içinden.

Bu olaydan kısa bir süre sonra bir kız çocuğu getirmiş dünyaya. Kızı tıpkı içinden geçirdiği gibi bir kızmış. Ona Pamuk Prenses adını vermişler. Ne yazık ki kraliçe doğumdan birkaç saat sonra ölmüş.

Bir yıl sonra Kral yeniden evlenmiş. Yeni Kraliçe çok güzel bir kadınmış. Güzelliğine güzelmiş, ama bir o kadar da kibirliymiş, kendisinden daha güzel birinin olabileceğini düşüncesine bile tahammül edemezmiş. Odasında sahirli bir aynası varmış. Her gün o aynanın karşısına geçer, saatlerce kendisini seyreder ve sonunda,

“Ayna, ayna söyle bana En güzel kim bu dünyada,” Diye sorarmış. <P

Fakat, Pamuk Prenses on dört yaşına geldiğinde, bir gün ayna şöyle demiş:

Güzelsiniz Kraliçem, güzel olmasına, Ama Pamuk Prenses sizden daha güzel.” Kraliçe bunu duyunca çok kızmış, öfkesinden ne uyku girmiş gözüne, ne de bir lokma yemek yiyebilmiş. ‘Ne yapmalı, ne etmeli?’ diye düşünüp durmuş günlerce. Sonra kararını vermiş ve sarayın avcısını çağırmış huzuruna.

“Pamuk Prenses’i ormana götür ve orada öldür. Öldürdüğüne kanıt olarak da kalbiyle ciğerini sök, bana getir.”

Avcı Pamuk Prenses’i ormana götürmüş, bıçağını çekmiş. Fakat Pamuk Prenses’in ağladığını görünce onu öldürmeye kıyamamış. Pamuk Prenses ağaçların arasına dalıp gözden kaybolurken, “Ben yapamadım, ama hava kararıncaya kadar bir ayı veya bir kurt benim yapamadığımı yapar nasıl olsa,” demiş.

Yolda genç bir yabandomuzu çıkmış avcının karşısına. O da hayvanı oracıkta

öldürmüş, kalbiyle ciğerini söküp Kraliçe'ye götürmüş.

Ama Pamuk Prenses'i avcının düşündüğü gibi ne bir ayı ne de bir kurt yemiş. Akşam olup hava kararınca dağların ardında küçük bir eve gelmiş. Kapısını çalmış, açan olmamış. Cesaretini toplayıp içeri girmiş.

İçeride üzeri yenmeye hazır yiyeceklerle dolu yedi küçük tabağın bulunduğu yedi küçük sandalyeli uzun bir masa varmış, duvar dibinde de yedi yatak diziliymiş. Beklemiş, beklemiş, ama kimsecikler gelmemiş. Çok aç ve çok yorgun olduğu için daha fazla bekleyememiş ve her tabaktan bir kaşık yemek almış, yedi yataktan yedincisine yatıp uykuya dalmış.

Biraz sonra evin sahipleri eve dönmüşler. Dağların derinliklerinde bulunan bir gümüş madeninde çalışan yedi cücelermiş bunlar. Pamuk Prenses'i görünce, "Ne kadar güzel bir kız!" demişler.

Sabah olup uyandığında Pamuk Prenses cüceleri görünce önce çok korkmuş, ama kısa bir süre sonra onlardan bir kötülük gelmeyeceğini, onların çok iyi insanlar olduklarını anlamış. Yedi cüceler Pamuk Prenses'ten evlerini çekip çevirmesini istemişler, o da hemen kabul etmiş.

"Hoşça kal," demişler yedi cüceler işe giderlerken.

"Kapıyı kimseye açma. Eğer üvey annen burada olduğunu öğrenirse seni tekrar öldürmeye kalkar sonra."

Bir gün Kraliçe tekrar aynasının karşısına geçmiş. Aynadan şu cevabı alınca suratının aldığı şekli varın siz düşünün artık:

"Güzelsin Kraliçem, buraların en güzeli sizsiniz Ama ne var ki, yüksek dağların ardında Cücelerin küçük, şirin evindeki Pamuk Prenses dünyalar güzeli."

Bunu duyar duymaz Kraliçe hemen kolları sıvamış. Yaşlı bir satıcı kadın kılığına bürünmüş ve elinde içi kurdele dolu bir tablayla dağlara doğru çıkmış yola.

Cücelerin evine varınca, "Kurdelelerim var, harika kurdeleler!" diye seslenerek kapıyı çalmış. Kimin geldiğine bakmak için pencereye çıkan Pamuk Prenses kurdeleleri görünce içi gitmiş. 'Bunda ne kötülür olabilir ki!' dye düşünerek kapıyı açmış.

"Bunu mu beğendin güzelim?" demiş Kraliçe kurdeleyi Pamuk Prenses'in boynuna takarken. Sonra kurdeleyi sıktıkça sıkmış, ta ki Pamuk Prenses ölü gibi boylu boyunca yere uzanana kadar.

O gece yedi cüceler Pamuk Prenses'i o halde bulmuşlar. Kurdeleyi kesmişler ve Pamuk Prenses hayata dönmüş tekrar. Böylece Kraliçe'nin elinden ikinci kez kurtulmuş Pamuk Prenses.

Ertesi sabah Kraliçe aynasının karşısına geçmiş yeniden. Aynadan Pamuk Prenses'in hâlâ yaşadığı haberini alır almaz hemen kılık değiştirmiş ve bir kez

daha dağların yolunu tutmuş.

“Taraklarım var, harika taraklar!” diye seslenmiş cücelerin evinin kapısında. Pamuk Prenses yaşlı kadının elinde tuttuğu tarafı görünce başına gelenleri unutuvermiş. Kapıyı açmış.

“Saçların ne güzel, bırak ben tarayayım,” demiş Kraliçe. Ama tarak zehirliymiş, başına değer değmez Pamuk Prenses ölü gibi yere uzanmış. O gece yedi cüceler saçından tarağı almışlar ve Pamuk Prenses yeniden hayata dönmüş. Böylece Kraliçe’nin elinden üçüncü kez kurtulmuş Pamuk Prenses.

Ertesi gün Kraliçe aynasının karşısına geçince, Pamuk Prenses’in hâlâ yaşadığını öğrenmiş. Öfkesi burnunda, bu kez en büyülü iksirini hazırlayıp bir elmanın yarısına sürmüş. Sonra da yaşlı bir dilenci kılığına girip yola koyulmuş.

“Güzel kızıma tatlı bir elma benden, armağan,” demiş Kraliçe, pencereden bakan Pamuk Prenses’e. “Pencereden de verebilirim, kapıyı açmana gerek yok.”

“Kötü diye mi almıyorsun yoksa,” demiş Kraliçe, Pamuk Prenses’in kararsız olduğunu görünce. Sonra da zehirsiz tarafından ısırmış ve, “Al bak harika!” diyerek uzatmış, yanakları gibi al al elmayı Pamuk Prenses’e.

Pamuk Prenses elmayı zehirli tarafından ısırır ısırmaz cansız yere uzanmış.Kraliçe pencereden içeri, Pamuk Prenses’e bakmış. “Nihayet senden kurtuldum, artık dünyanın en güzeli benim,” demiş. Oradan doğruca saraya gitmiş. Erkesi gün aynaya kimin en güzel olduğunu sorduğunda ayna, “Sizsiniz Kraliçem,” deyince dünyalar onun olmuş.

Bu sefer cücelerden hiçbiri Pamuk Prenses’i uyandıramamış ölüm uykusundan. Aradan üç gün geçmiş, bütün umutlarını kaybetmişler. Fakat nedense Pamuk Prenses hiç de ölü gibi durmuyormuş. O yüzden yedi cüceler onu gömmemişler ve camdan bir tabut içine koymuşlar, tabutu da yüksek bir tepenin en tepesine yerleştirmişler.

Günlerden bir gün cüceleri ziyarete gelen bir Prens oradan geçerken cmadan tabutun içinde Pamuk Prenses’i görmüş ve hemen ona âşık olmuş.

“Onu sarayıma götürmeme izin verin,” diye yalvarmış Prens. Yedi cüceler ona acımışlar ve izin vermişler. Prens’in uşakları tabutu kaldırırken Pamuk Prenses’in boğazına takılmış olan zehirli elma parçası pat düşmüş ağzından. Pamuk Prenses doğrulmuş nerede olduğunu anlamadan, gözünü açmış, yakışıklı Prensi karşısında görmüş. Görür görmez ona âşık olmuş. Birkaç hafta sonra nişanlanmışlar.

Derken düğün günü gelip çatmış. Düğüne çağrılanlar arasında Pamuk Prenses’in üvey annesi de varmış. Üvey annesi sarayın salonuna girer girmez Pamuk Prenses’i tanımış, ama bu sefer bir şey yapmaya fırsat bulamamış. Çünkü Prens’in adamları Kraliçe’yi hemen yakalamış, Prens de onu artık kötülük yapamayacağı uzak bir ülkeye sürgün etmiş. O günden sonra Pamuk Prenses, güzeliğinin yanı sıra mutluluğuyla da ün salmış.

Uyuyan Güzel

Bundan yıllar önce uzak ülkelerin birinde bir kralla güzeller güzeli bir kraliçe yaşıyordu.Kocaman görkemli bir şatoda oturan kral ve kraliçeyi ülkenin halkı çok seviyordu. Özellikle güzel olduğu kadar iyi kalpli olan kraliçeye herkes hayrandı. Bu iyi yürekli kraliçenin hayattaki en büyük dileği bir çocuk sahibi olmaktı. Sonunda bu dileği gerçekleşti ve güzel bir ilkbahar sabahı harika bir kız çocuğu dünyaya getirdi. Genç kralla Kraliçenin mutluluğuna diyecek yoktu. Küçük prensesle doğumunu kutlamak için o güne kadar görülmemiş bir şenlik düzenlendi. Bu şenliğe o ülkedeki bütün insanlar ve periler davet edilmişti.

Şenlikler şatonun büyük salonlarında kutlanıyordu. Her taraf o günün şerefine süslenmişti. Bütün davetlerin dikkati, yatağında uslu uslu yatan minik prensesin üzerindeydi. Melek yüzlü iyilik perileri beşiğin çevresinde toplanmıştı. Her biri sırayla bebeğe iyi dileklerde bulundular. Kimi ona güzellik, kimi akıl, kimi de cömertlik armağan etti. Fakat büyük bir talihsizlik olmuş ve yaşlı bir periyi şenliğe davet etmeyi unutmuşlardı. Bütün konuklar neşe içinde eğlenirken yaşlı peri birden ortaya çıkıverdi. Şenliğe davet edilmediği için çok kızmıştı. Öfkeyle küçük prensesin beşiğine yaklaşarak "On altı yaşına geldiğinde parmağına bir iğ batacak ve öleceksin"dedi Oradaki herkes şaşkınlıktan donakalmıştı. İşte tam bu sırada henüz dilekte bulunmayan perilerin en genci ileri atıldı. " Üzülmeyin, dedi yavrunuz ölmeyecek Küçük prenses yüz yıl sürecek derin bir uykuya dalacak ve bir prens gelip onu öptüğünde bu uzun uykudan uyanacak"

Kral ve Kraliçe genç periye teşekkür etti.Ama kral yinede bu kehanetin gerçekleşmesinden büyük kaygı duyuyordu. Hemen bütün muhafızlarına, ülkedeki iğlerin kaldırılmasını emretti. Bu emre uymayanların cezası ölüm olacaktı. Böylece aradan uzun yıllar geçti.

Mutlu bir hayat süren prenses her gün biraz daha büyüyüp güzelleşiyordu. On altı yaşına geldiğinde bir gün şatoyu gezmeye karar verdi. Şato o kadar büyüktü ki, bilmediği pek çok yeri vardı. O zamana kadar görmediği küçük bir odada yaşlı bir kadına rastladı. Kadın elindeki iğ ile iplik eğiriyordu. Bu iğ nasıl olduysa muhafızların gözünden kaçmıştı. Çok meraklanan prenses tanımadığı bu garip alete dokunmak istedi ve iği eline alır almaz eline battı . Kötü kehanet sonunda gerçekleşmişti.

Hemen uykuya dalan güzel prenses ipek örtüler içinde altından yapılmış bir yatağa yatırıldı. Prensesle birlikte bütün şato yüz yıl sürecek derin bir uykuya

daldı. Kral Kraliçe muhafızlar, hizmetkarlar ve saray çalgıcıları da uyumuştu. Sadece onlarda değil... Sahibiyle birlikte avludaki köpek, ahırdaki koşulmuş at, hatta dallardaki kuşlar bile uyudu. Her tarafa derin bir sessizlik çökmüş onları uyandırmamak için rüzgar bile susmuştu. Ağaçların yaprakları da kımıldamaz olmuştu. Bu arada uyuyan şatonun çevresinde sık bir orman göğe doğru yükselip onu bütün gözlerden gizledi. Bu arada aradan tam yüz yıl geçmişti.

Yine ilkbahar gelmiş bütün doğa uyanmıştı. günlerden bir gün genç ve cesur bir prensin ormana yolu düştü. Uyuyan güzel efsanesini duymuş ve onu bulmaya karar vermişti. Günlerce aradıktan sonra, önüne geçemediği bir duygu onu bu ormana çekmişti. Sonunda şatoyu buldu ve prensesin uyuduğu odaya girdi. Daha onu görür görmez yüreğini tarifsiz bir sevgi kapladı.

Prenses'e daha o anda aşık olmuştu. Genç kıza doğru eğildi ve onu hafifçe öptü. Güzel bir prenses sihirli bir değnekle dokunulmuş gibi hemen gözlerini açtı. Onunla birlikte şatodakilerde gözlerini açtı. Kötü kalpli perinin büyüsü artık bozulmuştu. İki genç kısa süre sonra görkemli bir düğünle evlendiler ve uzun yıllar birlikte mutlu bir hayat sürdüler.

Çirkin Ördek Yavrusu

Anne Ördek sabırla yumurtalarının kırılmasını bekliyordu. Vakit tamamlanınca ördek yavruları yumurtalarından çıkmaya başladılar. Fakat en son ve en büyük yumurta bir türlü kırılmıyordu. Sonunda yumurtanın beyaz kabuğu çatladı. Diğerlerinden daha gri ve farklı olan ördek yavrusunun küçük kafası göründü. Anne ördek yeni doğan yavruya bakarak ; "Umarım değişir.." dedi şevkatle. Zaman ilerliyordu ama ördek yavrusunun rengi hala griydi. Kümesin bütün hayvanları onunla alay ediyorlar, ona "çirkin ördek yavrusu" diye sesleniyorlardı.

Zavallı yavru o kadar mutsuzduki sonunda uzaklara gitmeye karar verdi. Gün boyunca yürüdü gece olunca ise çok yorulmuştu. Mola verdi. Bir yanda açlık, bir yanda korku...Ama yapabileceği hiç birşey olmadığından derin bir uykuya dalmakta gecikmedi.

Ertesi sabah su sesleriyle gözlerini açtı. Geceyi yaban ördeklerinin çılgınca eğlendiği küçük bir göl kıyısında geçirdiğini anladı. Bu gürültücü arkadaşlarına kendini tanıtmaya hazırlanıyordu. Birden bir tüfek sesi ile irkildi. hiç zaman kaybetmeden ordan uzaklaştı. Çok geçmemişti ki küçük ördek kendini bir çiftlikte buldu. Çiftliğin sahibi yaşlı kadın onu doyurdu. Ateşin yanında uyumasına izin verdi. Fakat yavru ördek bir göl bulabilme umuduyla oradan da uzaklaştı.

Günlerce bir göl bulabilmek için rastgele yoluna devam etti. Sonunda bir göl kıyısına ulaştı. Bu arada yanlız başına yaşamayı öğreniyordu. Bu göl kıyısında yavru ördek gün geçtikçe büyüyordu. Kendisi farkında olmadan görüntüsü değişiyordu. Geçen kuğuları gördükçe onların asil duruşları ve güzel görünüşlerinden dolayı iç çekiyordu.

İlkbaharda bir kuğu sürüsü gölün kıyısına yuva yapmaya geldi. Çirkin ördek yavrusuyla tanışmak için yaklaştılar. Fakat kendisini bu zarif kuşlarla arkadaşlık etmek için çok çirkin ve kaba buluyordu.Birden bire suda aksini gördü. O da ne!...

Kendisini güzel bir kuğuya dönüşmüş olduğunu farketti. Kuğu sürüsüne katıldı ve ömür boyu mutlu oldu.

Külkedisi

Zengin bir adam,karisi öldükten sonra,biricik kizinin annesiz büyümemesi için yeniden evlendi.Üvey anneninde iki kizi vardi.Çok güzel olan bu kizlarin kalpleri çok kötüydü.Bu kizlar üvey kardeslerini kiskandiklari için ona bütün gün evin en agir işlerini yaptiriyorlardi.Yataginda degil küllerin içinde yatiriyorlardi.Güzel kız sürekli küllerin üstünde yattigi için de ona "Külkedisi"diyorlardi.

Bir gün kral sarayda bir balo veriyordu. Kralin amaci baloya gelen kızlar arasindan ogluna bir gelin seçmekti.Kentteki bütün kizlar bu baloya davetliydiler.Külkedisi de bu baloya gitmek istiyordu ama üvey annesi izin vermiyordu.Ve bir tas mercimegi küllerin arsina döktü bunlari toplarsan bizimle gelebilirsin dedi.Bunun üzerine Külkedisi bahçedeki bütün güvercinleri kendisine yardim etmeleri için çagirdi,hepsi geldiler ve yarim saatte toplama isini bitirdiler.Külkedisi sevinçle üveyannesine kostu,fakat o;Bizimle gelemezsin senin güzel giysilerin yok dedi.Sonra biz küçük düseriz dedi ve kizlarini alarak aceleyle oradan uzaklasti.

Külkedisi kosarak öz annesinin findik agaci altindaki mezarina gitti:"Agaççik öyle bir sallan ki,üzerime altin ve gümüs düssün "diye aglamaya basladi.Birden beyaz bir kus, altin bir elbise ve gümüsle islenmis pabuçlari yere atti.Külkedisi elbiseyi giyince o kadar güzel olduki,saraya gittiginde kimse onu tanimadi.Prens balo boyunca hep onunla dans etti,ve sonra sessizce ayrildi.Öbür gün yine annesinin mezarina gitti.Bu kez kus daha güzel bir elbise ve altin ayakkabilar atti.Ama balo bitmeden balodan ayrilmasi gerektigini yoksa eski elbiseler içinde kalacagini anlatti. Külkedisi saraya geldiginde herkes bu güzel kizin kim oldugunu merak ediyordu.Prens yine onunla dans etti bütün gün ve külkedisini birakmak istemedi,ama külkedisi gitmeliydi.Külkedisi telas içinde baloyu terkederken sol ayakkabisi merdivenlere takilip kaldi.

Prens ayakkabiyi aldi ve bu ayakkabi kentte kimin ayagina uyarsa,onunla evlenecegini bildirdi ve kentteki bütün evleri dolasmaya basladi. Böylece ev ev dolasirken Külkedisi'nin evine geldi. İki kiz kardes küçük ayaklara sahip olduklari için seviniyorlardi. Fakat ayakkabilar uymadi,Prens sordu "baska ayakkabilari deneyecek kim var" dedi.Üvey anne"Bir de Külkedisi var ama onu çagırmaya hiç gerek yok "dedi.Prens israr edince Külkedisi'nin elini yüzünü temizleyip Prens'in huzuruna getirdiler.Ayakkabiyi denediler,ayakkabi Külkedisi'ne oldu. Prens de dans ettigi güzel kizi tanimisti:"Sonunda sizi buldum,siz dünyanın en iyi kalpli ve en güzel kizisiniz.Benimle evlenirmisiniz?"dedi.Külkedisinin gözleri sevinçle parliyordu.Yakisikli prens'e "Evet"dedi.

Üvey anne ve iki kiz kardes hirslarindan ne yapacaklarini sasirdilar. Prens Külkedisi'ni atina bindirip sarayina götürdü ve ömür boyunca mutluluk içinde yasadilar....

Hansel ile Gratel

Büyük bir ormanın çok yakınında, bir oduncu ailesi yaşıyormuş.. Oduncunun iki çocuğu varmış. Oğlunun adı Hansel, kızın Gratel 'miş. Bu iki kardeşe üvey anneleri çok kötü davranıyormuş. Bazen bir köşede sessizce ağlarlarmış.

Oduncu çok fakirmiş. Bir kuru ekmeği bile zor bulurmuş." Ne yapacağız? Nasıl geçineceğiz?" diye düşünürmüş sık sık...

- Yavrularımızı nasıl besleyeceğiz? Demiş bir gün karısına.

Karısı cevap vermiş: - Onları sabah erken ormana götürüp bırakırız. Onlardan kurtulmuş oluruz, demiş...

Adam:- Hayır bunu yapamam. Yabani hayvanlar onları parçalar, diye karşı çıkmış.

Kadın kocasına:- Budala ! Bunu yapmazsak hepimiz açlıktan öleceğiz, diye çıkışmış.

Çocuklar üvey annelerinin babalarına söylediği sözleri duymuşlar. Herkes yatınca Hansel yavaşça dışarı çıkıp, ceplerine parlak çakıl taşları doldurmuş. Sonra eve dönmüş.

Sabah ortalık ağarırken kadın gelip, çocukları uyandırmış:- Kalkın bakalım miskinler, ormandan odun getireceksiniz, demiş. Çocuklar babalarıyla yola çıkmışlar. Bir süre gittikten sonra Hansel en arkaya geçmiş. Cebindeki çakıl taşlarını birer birer yola bırakmaya başlamış.

Ormana girdikleri zaman babaları:- Hadi bakalım çocuklar siz şurada oturun. Ben ormandan biraz odun keseceğim. İşim bitince döner sizi alırım, demiş.

Hansel ve Gratel oturup babalarının dönüşünü beklemeye başlamışlar. Beklerken uykuları gelmiş ve derin bir uykuya dalmışlar. Uyandıkları zaman ortalığın kapkaranlık olduğunu görmüşler.

Gratel ağlamaya başlamış. - Şimdi ne yapacağız? Ormandan nasıl çıkacağız? diyormuş.

- Ay doğuncaya kadar bekle... Sonra yolumuzu kolayca buluruz, demiş Hansel.

Ay gökyüzünde yükselince Hansel, Gratel 'in elinden tutmuş. Çakıl taşlarını

izlemeye başlamış. Ay ışığında çakıl taşları pırıl pırıl parlıyormuş. Bütün gece yürüdükten sonra sabah evlerine varmışlar. Kapıyı çalmışlar. Üvey anneleri çocukları karşısında görünce çok şaşırmış. Babaları ise çok sevinmiş. Çünkü onları bıraktığına öyle üzülüyormuş ki... Aradan az bir zaman geçmiş. Ülkede kıtlık baş göstermiş. Üvey anneleri babalarını etkilemeye çalışıyor, ona:

- Evde yiyecek bir şey kalmadı. Hepimiz açlıktan öleceğiz. Bu çocuklar başımızdan bir an önce gitmeli. Onları bu sefer ormanın daha kuytu yerlerine götür. O zaman yolu bulamazlar. Başka çaremiz kalmadı, diyormuş. Bu sözler adamın içini sızlatmış. Fakat kadın dediğinden bir türlü vazgeçmiyormuş. Kadın sürekli bağırıyor, çocukların bir an önce ormana götürülmesini istiyormuş.

Adam:- Çocuklarımı tekrar ormanda bırakmaya içim nasıl dayanır? diyormuş. Ama kadın isteğini kabul ettirinceye kadar ona rahat vermemiş. Uyumadıkları için bu konuşmaları çocuklar da dinlemişler. Üvey anne ile, babaları uykuya dalınca Hansel yine yataktan kalkmış. Daha önce yaptığı gibi dışarı çıkıp çakıl taşı toplamak istiyormuş. Sessizce kapıya yaklaşmış. Ama bu kez kapı kilitliymiş. Üvey annesi kapıyı kilitlemiş. Zavallı Hansel üzgün bir şekilde yatağına geri dönmüş. Sabahleyin üvey anneleri erkenden gelmiş. Çocuklara biraz ekmek vermiş. Ormana uzanan yolda Hansel yine en arkadan gidiyormuş. Ormanın içlerine doğru ilerlemişler. Hansel yol boyunca ekmek parçalarını ufalamış. Sonunda ormanın en tenha yerine gelmişler. Babaları büyük bir ateş yakmış.

- Burada beni bekleyin. Ben odun keseceğim. Akşam üzeri gelir, sizi alırım! deyip, gitmiş.

Öğle vakti Gratel kendi ekmeğini ortadan bölmüş, kardeşiyle paylaşmış. Sonra iki kardeş uykuya dalmışlar... Akşam olmuş ama zavallıların babası gelmemiş. Gratel ağlamaya başlamış. Hansel kardeşini avutmaya çalışmış: - Ay doğunca yola serptiğim ekmek kırıntılarını bulur, kolayca evimize döneriz, demiş. Ay gökyüzünde yükselince, ekmek kırıntılarını aramaya başlamışlar. Kırıntıları ormanda ki kuşlar yediği için bulamamışlar.

Hansel, Gratel 'e: - Korkma yolumuzu bulacağız; demiş ama yolu bir türlü bulamamışlar. Bütün gece yollarını bulabilmek için dolaşmışlar. Ertesi gün yine akşama kadar yollarını aramışlar. Ama ormandan bir türlü dışarı çıkamamışlar. Çok yorulmuşlar, karınları da acıkmış. Evlerinden ayrılalı üç gün olmuş. Gittikçe ormanın daha içlerine, kuytu yerlerine varıyorlarmış. Bir öğle vakti önlerinde çok güzel bir kuş uçmaya başlamış. Çocuklar da kuşun peşinden gitmişler. Sonunda kuş, küçük bir eve varmış ve damına konmuş. Çocuklar eve yaklaşınca evin pasta ve çöreklerden yapıldığını görmüşler. Evin çatısı bisküviden, pencereleri ise şekerdenmiş. Çocuklar buna çok sevinmişler. Hansel hemen uzanıp çatıdan bir parça koparmış. Öyle açmış ki hemen kocaman parçayı bitirmiş. Gratel ise pencereye yaklaşmış. Şekerden pencereyi kırmaya başlamış. Kopardıkları parçalarla karınlarını doyurmaya başlamışlar. Hansel çatıdan bir parça daha koparmış. Gratel ise pencereye tekrar yaklaşarak, bir parça daha alıp ağzına atmış. Böyle güzel güzel karınlarını doyururken birden evin kapısı açılmış. İçeriden yaşlı ve çirkin bir kadın çıkmış. İki kardeş korkudan ellerindeki yiyeceklerini yere düşürmüşler. Yaşli kadın çirkin sesiyle:

- Aman ne sevimli çocuklar! demiş. Sizi buraya kim getirdi bakayım? Haydi içeriye gelin... Size benden hiçbir zarar gelmez, korkmayın!

Yaşlı kadın kendini çocuklara iyi kalpli bir insan olarak göstermiş. Aslında kötülük yapmayı seven bir cadıymış. Çocukları kandırırmış. Bu pastadan kulübeyi de onları tuzağına düşürmek için yaptırmış. Hansel ve Gratel eve girdikleri zaman cadı: <P<

Çocuklar iştahla yemeklerini yerken başlarına geleceklerden habersizmişler. Ardından bir güzel uyumuşlar. Cadı, sabah erkenden kalkmış. Uyuyan çocuklara bakmış. Hansel zayıfmış. Ama Gratel tombul yanaklarıyla tam Cadının ağzına layıkmış.

Sonra Hansel 'i yakaladığı gibi bir kümese atmış. Parmaklıklı kapısını sıkıca kapatmış. Hansel bağırıp çağırıyormuş ama ne fayda... <P

Her sabah Cadı kümesin yanına gelerek: - Hansel, parmağını dışarı çıkar. Şişmanladın mı şişmanlamadın mı? diyormuş. Hansel, parmağı yerine bir kemik parçası uzatıyormuş. Cadının gözleri iyi görmediği için bu kemik parçasını Hansel 'in parmağı sanıyormuş. Çocuğun bir türlü kilo almamasına şaşırıyormuş. <P

Cadı sinirlenip bağırmış: - Beceriksiz kız! Fırının kocaman bir kapağı var. İçeri ben bile girerim!

Sonra fırına yaklaşmış: - İşte bak! Fırına nasıl girilirmiş gör! diyerek kafasını içeri sokmuş. Bunun üzerine Gratel aniden kadını arkasından fırına itmiş. Cadıyı fırının içine tıkmıış. Hemen fırının demirden kapağını kapamış. Cadı içerde acı acı bağırmaya başlamış. Ama Gratel cadının haykırmalarına kulak asmamış. Koşarak oradan uzaklaşmış.

- Kötü cadı, cayır cayır yansın! Yaptığı kötülüklerin cezasını çeksin! diyormuş. Hemen Hansel 'in yanına gitmiş. Kümesin kapısını açıp, kardeşine: - Kurtulduk Hansel!... İhtiyar cadı yandı, cezasını buldu! demiş. Hansel, kapısı açılan kafesten hemen dışarı fırlamış. Artık bir kuş gibi özgürmüş.

Çocuklar sevinçten çılgına dönmüşler. Birbirlerine sarılmışlar. Öpüşmüşler... Çocuklar cadının evine girmişler. Evin her köşesinde değerli taşlarla dolu sandıklar varmış. Ceplerini bu değerli taşlarla doldurmuşlar. Yanlarına da bir kaç sandık almışlar. Artık hiçbir şeyden korkuları kalmamış.

Hansel: - Cadıların yaşadığı bu ormandan bir an önce kurtulmalıyız, demiş. Bir kaç saat sonra bir ırmağın kenarına gelmişler. Hansel: - Karşıya nasıl geçeceğiz? Ne bir köprü ne de bir geçit var? diye sormuş. Gratel: - Şurada beyaz bir ördek yüzüyor. Belki bize yardım edebilir, diyerek ördeğe yalvarmış. - Canım ördek, kuzum ördek... Ne olur bizi karşıya geçir.

İyi kalpli ördek gelmiş ve iki kardeşi karşıya geçirmiş. İki kardeş bir süre daha yürüdükten sonra, ormanda geçtikleri yolları tanımaya başlamışlar.. Anlamışlar ki artık evlerine çok yaklaşmışlar. Uzaktan babalarını görmüşler. Heyecanla

babalarına doğru koşmaya başlamışlar. Adam, uzaktan gelenlerin kim olduğunu anlamaya çalışıyormuş. Zavallı adam çocuklarını ormanda bıraktığından beri hiç gülmüyormuş. Bu arada kötü kalpli karısı da ölmüş. Adam karşısında çocuklarını görünce sevincinden ne yapacağını şaşırmış. Birbirlerinin boynuna sarılmışlar. Hansel ve Gratel başlarından geçenleri bir bir babalarına anlatmışlar. Sonra ceplerinde getirdikleri değerli taşları ve içi mücevher dolu sandıkları babalarına vermişler. O günden sonra bütün üzüntüleri, sıkıntıları sona ermiş. Baba ile çocuklar mutluluk içinde bir arada yaşayıp gitmişler. Bir daha birbirlerinden hiç ayrılmamışlar...

Sevgi Ağacı

Bir zamanlar, uçsuz bucaksız bir kum çölünün ortasında, yemyeşil yapraklarıyla dibine gölge ve serinlik veren bir ağaç varmış. Çölün kavurucu ve acımasız sıcağı, kumları kızdırır ama bu ağacın yeşil yapraklarını kurutamazmış. Kızgın güneş ne yaparsa yapsın, yapraklar hep yeşil ve parlak olurmuş. Güneşin sıcağından bunalıp kaçan tüm hayvanlar, bu ağacın gölgesinde dinlenir, esen rüzgarın tüylerini okşayışına kendilerini kaptırıp, uyuklarmışlar kaygısızca. Ağacın dalları arasına yuva yapmış olan kuşlar, yaprakların gölgesinde güneşten korunup, kanat çırparak daldan dala uçuşur, şarkılar söylermişler mutluluk içinde.

Çölün ortasında, kızgın kumlarla çevrili bu ağacın nasıl beslendiğini mi merak ediyorsunuz? Söyleyeyim: Sevgi ve mutlulukla beslenirmiş bu ağaç. Diğer ağaçlar gibi topraktaki suyu ve besinleri çölde bulamadığı için, sevgi ve mutluluktan sağlarmış gereksinimini. Bu ağacın sevgiden oluşan besini, diğer tüm ağaçlardan ayrı bir özellik katarmış ona. Yaprakları daha canlı, gölgesi daha serin, gövdesi daha güçlüymüş. Ona "Sevgi Ağacı" derlermiş.

Gölgesinde barınan havyanların sevgisi, dallarında ötüşen kuşların neşesi, ağacı sevindirirmiş. Bu uçsuz bucaksız çölde işe yaradığını anlayıp, daha çok sevgi ve mutluluk yaymak için yaşarmış. Güneş bile, o kavurucu sıcağını tüm çöle yayan, suyu buharlaştıran, toprağı kurutan acımasız güneş bile, ona sevgiyle eğilir, ışınlarını ağacın üstüne yansıtmamaya çalışırmış. Ağaç, dibindeki hayvanların sevgisi çoğaldıkça büyür, büyüdükçe dallarını açar, yapraklarını kabartır, daha çok gölge yapmaya çalışırmış. Rüzgar da onu pek severmiş. Çölde köşe bucak dolaşıp, kumları öfkeyle bir yerden ötekine savurup duran rüzgar bile, ağacın çevresine gelince yumuşar, gölgesinde uyuklayan hayvanları serinletmeye çalışırmış. Hafif hafif estikçe, ağaç da yapraklarını sallar, çöl sıcağını uzaklaştırırlarmış el birliğiyle.

Çöl ortasındaki Sevgi Ağacı, gölgesinde yaşayan hayvanların sevgi ve mutluluğuyla beslenip büyürken, gölgesindeki hayvanları da mutlulukla doyururmuş. Ağacın gölgesinde kediyle fare kucak kucağa uyurken, köpekler kedilerin tüylerini yalarmış. Ağacın gölgesi büyüdükçe, altında daha çok hayvan barınır olmuş. Ağacın yaprakları büyüdükçe kalp biçimini alıyor, sevgiyle çarpıyormuş "pıt, pıt" diye.

Bir gün, tüm havyanlar Sevgi Ağacı'nın gölgesinde mutluluk içinde yaşayıp giderken, uzaktan bir tilkinin kumlar üzerinde sürünerek ağaca doğru geldiğini görmüşler. Hepsi birden el etmişler tilkiye, "Çabuk yürüsün, ağacın gölgesine sığınsın" diye. Tilki tam ağaca yaklaşacağı sırada, sıcak çöl güneşi onun tüm gücünü emivermiş. Zavallı tilki, bitkin bir durumda kumlar üzerinde serilip kalmış boylu boyunca. Hemen üç küçük çöl faresi, kumların arasında yuvarlana yuvarlana, ölmek üzere olan tilkiye koşmuşlar. Kuyruğundan ve ayaklarından çekiştire çekiştire, ağacın gölgesine taşımışlar onu bin bir güçlükle.

Tilki kendinden geçmiş bir durumda, ağacın gölgesinde hareketsiz yatarken, tüm hayvanlar sevinç çığlıkları atmışlar: "Yaşasın tilkicik kurtuldu" diye. Hepsi de Sevgi Ağacı'nın gölgesinin tilkiyi iyi edeceğini, bitkin ve baygın yatan tilkinin bir süre sonra kendine geleceğini biliyorlarmış. Sevgi Ağacı, çevresindeki havyanların düşündüklerini doğrularcasına, kalp biçimindeki yapraklarını eğmiş tilkinin üzerine. Dallarını ve yapraklarını sallamış, serinletmiş sıcaktan bitkin düşen tilkiyi. Sonra rüzgar yardıma gelmiş. En yumuşak okşayışıyla serin serin üflemiş tüylerini. Diğer hayvanlar sevinç gösterisini sürdürmüşler, "Ağaç daha çok beslensin, tilkiyi kurtarsın" diye. Kuşlar cıvıl cıvıl ötüşmüşler, "Yapraklara renk gelsin, pıt pıt kalp gibi çarpsın" diye.

Sevgi ve mutluluk ilacını alan tilki, yavaş yavaş kendine gelmeye başlamış. Önce soluk almış derinden. Ciğerlerine sevgi ve mutluluğu çekmiş bir nefeste. Kanı ısınmış. Kuyruğunu sallamış mutlulukla. Ayaklarını oynatmış yavaşça. Kendine gelip gözlerini açınca, çevresinde oynaşan, mutluluk çığlıkları atan havyanlara bakmış gülümseyerek. Sevgi Ağacı onu iyileştirip, eski gücüne yeniden kavuşunca, kendine gelmiş ve birden ayağa kalkmış. Şöyle bir gerindikten sonra silkinmiş. Tüylerine yapışmış çöl kumlarını temizlemiş daha güzel görünmek ve rahatlamak için. Kumlardan arındıktan, Sevgi Ağacı'nın gölgesinde mutluluğu kana kana içip, kendine geldikten sonra, tüm hayvanlara teşekkür etmiş, yardımlarını esirgemeyip, kendisini hayata döndürdükleri için.

Ama tilki bu rahat durur mu? Hayvanların arasında dolaştıkça sinsi sinsi, birinden aldığını diğerine, bire bin yalan katıp, aktarmaya başlamış. Hayvancıklar eskisi gibi birbirlerini sevgiyle okşayacaklarına, birbirlerine hırlamaya başlamışlar. Dişlerini gösterip, bir diğerini kovalamışlar düşmanca. Onların birbirlerine kızıp hırlamaları tilkiyi pek sevindirmiş. Sinsice gülmüş: "Yaşasın, aralarındaki dostluğu yıktım" diye. Dosluk ve sevgi yıkılıp, hayvanlar birbirlerine düşünce, birlikteliklerinden doğan güçleri kalmayacak, tilki de bir yolunu bulup, tek tek tuzağa düşürüp yiyecekmiş havyanları. Kurgusunu sinsice uygularken düşünememiş Sevgi Ağacı'na zarar verdiğini. Havyanların birbirlerine olan sevgisi ve güveni azalınca, ağaç beslenemez olmuş. Önce yaprakları küçülmüş, mutluluk suyunu içemediği için. Sonra güneşin yakıcı ışınlarına engel olamamış. Küçülen yaprakların arasından sızan ışınlar, gölgesini azaltmış. Barış yok olmuş. Barışın yerini korku ve kuşku almış. Kuşlar dallar arasında kaçışıp durmuşlar, tilkinin tuzağından kurtulmak için. İçlerine bir korkudur girmiş. Korkan kuş ötebilir mi? Susmuşlar hepsi de. Sevgi olmayınca güçsüz kalan ağacın dalları zayıflamış, yaprakları dökülmüş süzülerek. Rüzgar da yardım edemez olmuş ağaca. Sıcak kumlar üflemiş gölgesine. Tüm hayvanlar, kum fırtınalarından korunmak için kovuklara sinmişler, birbirlerinden uzak. Kaçışan, kovalanan

hayvanlar varmış ağacın tükenmek üzere olan gölgesinde...

Bu duygusal yıkımı gören üç küçük fare bir kenara çekilip, aralarında bir plan yapmışlar; Diğer hayvanlar görmeden, kimse ne yapmak istediklerini bilmeden, tilki duymadan. Bir gün tilki sıcakta uyuklarken miskin miskin, yanına yaklaşmışlar sessizce. Zayıflamış gölgeden sürükleyerek, kızgın çöl kumunun üzerine taşımışlar tilkiyi uyandırmadan. Sıcak çöl güneşi durur mu? Hemen atılmış tilkinin üzerine. Daha önce yarım kalan işini bitirmiş. Almış tilkinin tüm gücünü. Sıcak çöl güneşi tilkinin gücüyle doyarken, üç küçük fare, zayıflamış gölgenin altında duran diğer hayvanlara seslenmişler. Aralarındaki kavgaya son vermelerini, yoksa sevgi ağacının tümüyle güçsüz kalacağını, kendi sonlarının da tilkininkinden pek farklı olmayacağını anlatmışlar dilleri döndüğünce. Önce hayvanlar homurdanmış ve farelerin sözlerine kulak asmak istememişler, ama her an gücü tükenen Sevgi Ağacı'nın acı dolu yakarışları ve ağlayarak dökülen yapraklarını görünce çaresiz boyun eğmişler söylenenlere. Birbirlerine sarılıp özür dilemişler. Eskisi gibi barış, sevgi ve mutluluk içinde yaşamak istediklerini dile getirmişler ağlayarak. Utanç gözyaşları oluk oluk aktıkça, birbirlerine duydukları kini temizlemiş kalplerinden. Sonra, kıpır kıpır çarpıntılarla sevgi yeniden filizlenmiş. Çiçekler açmaya başlamış kalplerde. Gülmüşler olanlara, kurnaz tilkinin yaptıklarını düşünüp. Kuşlar da ötmeye başlamışlar mutluluğu müjdeleyerek. Aralarındaki sevgi yeniden yeşerince, Sevgi Ağacı da susadığı mutluluktan içmiş kana kana. Böylece Sevgi Ağacı yeniden canlanıp büyümeye başlamış. Hem de eskisinden daha güçlü ve daha görkemli olmuş...

-Yaşamları eski günleri aratmayıp daha da iyi olunca, tüm hayvanlar bir araya gelmişler. Bir tanecik Sevgi Ağacı'nı korumak istemişler. Onu her yere yaymak için kuşlar görevlendirilmiş. Kuşlar sevgi ağacının tohumlarını uçurup, her gittikleri yere dikeceklermiş. Böylece, Sevgi Ağacı bir yerde solup, yok olmaya yüz tutsa da, bir başka yerde büyümeye devam edebilecekmiş. Sevgi Ağacı'nı olası tehlikelerden uzak tutmak ve onu daha güvenle büyütmek için, görünmez yapmaya karar vermişler. Kuşlar, görünmeyen Sevgi Ağacı tohumlarını, dünyanın her yerine yaymışlar.

Zamanla her yerde Sevgi Ağaç'ları büyümüş, kocaman yaprakları, upuzun dallarıyla birbirlerini kucaklamışlar, "Tüm sevgiler ve mutluluklar birleşsin, birbirlerinin gücüne güç katsın" diye.

Kaynak:http://www.aydalga.gen.tr/masaloyku/masal/index.html

Çiçeksiz Ova

Bir zamanlar yemyeşil ovaların baharla şenlendiği, herkesin gitmek isteyip basmaya kıyamadığı güzel mi güzel, yeşil mi yeşil bir ova varmış. Bu ovanın adı çiçeksiz ovaymış. Çiçeksiz ovanın yemyeşilliğini bozan tek kusuru da bu adındaki sorunmuş. Yani çiçeksizmiş bizim güzel ova. Belki de dünyanın hiçbiryerinde olmayan öyle güzel, öyle yumuşak çimleri varmış ama, bu çimenleri taçlandıracak çiçekler yokmuş. Etrafı dağlarla çevrili güzelim ovanın tek üzüntüsü de buymuş. Çevresine bakınır "neden benim de altın gözlü güzel yüzlü çiçeklerim yok" diye hayıflanır dururmuş. Dağlara, bulutlara, üzerinde uçan kuşlara sorarmış, hiç biri kulak asmazmış sorularına. Birgün küçük bir serçe zıp zıp zıplarken üstünde ona sormaya karar vermiş ova.

-Küçük serçe dinlesene beni!

Küçücük minicik serçe bu çınlayan sesin nereden geldiğini anlayamamış önce sonra farketmiş ki altındaki yeşil halı misali ova dilegelmiş konuşmakta,

-Sen konuşabiliyor musun? diye merakla sormuş ucubucağı görünmeyen ve kendisine göre çok ama çok büyük olan bu arkadaşa

-Tabii, demiş ova, sen nasıl konuşabiliyorsan ben de öyle konuşabiliyorum. Aslında biliyor musun çevremizdeki herşey konuşur ama, çoğunlukla biz duymayız, çünkü dinlemeyiz.

-Doğru, demiş serçe, bunca zamandır üstünden gelir geçerim seni hiç duymamıştım. Ama bugün karnım açtı ve küçük bir solucan bulabilmek ümidiyle kondum üzerine, onun için kulak vermiştim sana.

-Haklısın, demiş ova, çoğunlukla birşeyler beklediğimiz zaman dinleriz karşımızdakini, üzerime konman çok iyi oldu küçük kuş benim de sana soracağım birşey vardı ama önce karnını doyurmalı, bak hemen arkanda bir solucan var şimdi afiyetle ye onu da sonra konuşalım benim derdimi.

Minik serçe gerçekten de bir iki zıplama ötesinde görmüş küçük solucanı ve hoop afiyetle indirmiş midesine. Sonra dönüp yeni dostuna teşekkür etmiş.

-Gerçekten çok oldu bu kadar lezzetlisini yemeyeli, haydi anlat bakalım şimdi derdini,

Ova önce derin bir iç geçirmiş

- Biliyor musun serçecik benim hiç çiçeğim yok, etrafta birsürü dağ ova var hepsi bayram yeri gibi ama benim sadece yemyeşil çimenlerim var tek bir çiçek yok üzerimde bu rengi şenlendirecek, demiş.

Serçe bakınmış, gerçekten daha önce hiç dikkat etmediği bir şekilde çiçeksiz olduğunu farketmiş ovanın. Ama bunu ona söyleyip daha fazla üzmek istememiş yeni dostunu.

-Evet haklısın belki çiçek yok ama ömrümde gördüğüm en güzel yeşile, en yumuşak çimene sahipsin sen, demiş.

-Çok iyisin minik kuş bunu ben de biliyorum, sakın çimenlerimi ve bu halimi sevmediğimi sanma ama ne olurdu çiçeklerim de olsaydı, ne olurdu birtanecik de olsa şöyle güneş yüzlü bir papatyacığım olsaydı.

Yeni arkadaşının üzüntüsünü anlayan ve bu sorunu çözmeye karar veren kuş,

-Bak şimdi gidiyorum ama yarın güneş doğarken geleceğim sana ve yanımda bir sürpriz getireceğim, diyerek uçup gitmiş.

Ova bu küçük kuşun kendi büyük derdi karşısında sıkılıp, çaresizliğini yüzüne vurmamak için kaçtığını düşünmüş. "Eh, demiş kendi kendine, sen koskoca ova yüzyıllardır derdine bir çare bulamadın da bu minik kuş mu bulacak sana deva" diye alışkın olduğu hüzünle dalıvermiş gecenin içine. Karanlıkta herşeyi unutup uykuya dalarmış ova. Gece onun tüm sıkıntılarınI yokeder, kucağında uyuturmuş. "Hem, dermiş, çiçeklerim olsaydı bile gece görünmezlerdi ki" böylece gece daha rahat eder, kendini bu şekilde teselli edermiş.

Sabahın ilk ışıklarıyla serçenin sesini duymuş ova birdaha yanına hiç uğramayacağını düşündüğü küçük arkadaşı gelmiş üzerine konmuş,

-Benim güzel dostum, yeşil ovam hadi uyan demiş.

Hayatı boyunca hiçkimse ona böyle seslenmediğinden bu sözler karşısında her zamankinden farklı uyanmış o sabah, gülümseyerek, aydınlanarak başlamış güne.

-Bak, demiş serçe, bak sana kimi getirdim, benim en iyi dostumu, kanatlarıma dolarak uçmamı sağlayan yorulduğumda yavaşça kucaklayan, en büyük desteğimi, rüzgar'ı getirdim. Senin derdine bulursa o bulur çareyi. Benim bildiğim çiçek dolu heryere tohumları o götürmüş, o saçmıştır. Biryerden topladığı tozları, başka yerlere tohum edip aynı renkleri oraya da bulaştırmıştır.

Ova biraz kırgın, biraz mahzun seslenmiş rüzgara;

-Ey dağları taşları dolaşan, herşeyi savuran rüzgar, bu küçük serçenin dostu, doğanın taşıyıcısı rüzgar, heryeri çiçeklendirdin, rengarenk boyadın da beni niye

renksiz bıraktın böyle.

-Ah güzel ova, ah yeşil ova, demiş rüzgar en üzgün sesiyle, bilmez miyim ben seni, ne güzel ne serin olduğunu, nasıl çiçeklere layık, ne zarif ve asil olduğunu, ama sen de bilirsin ki, dört yanın yalçın dağlarla çevrilidir, sanki sıkıca sarmışlardır etrafını, kucaklar gibi, ve öyle serttir ki kayaları sana tohum getirmeme izin vermezler. Ama dün serçe bana seni anlatınca, sevgili yağmura gittim, anlattım derdini, şu arkadaki dereden yardım istedik bulduk çareni,

Yalnızlığının ömür boyu süreceğini düşünen ova kendisi için bunca varlığın elele verdiğini düşününce sevincinden çıldıracak gibi olmuş

-Peki demiş peki nasıl yapacaksınız bunu nasıl çiçeklendireceksiniz beni,

Rüzgar deöiş ki: -Dere başladığı yerdeki çiçek tohumlarını alacak senin için, güneşe dereyi buharlaştırırken tohumları da taşıyacak gökyüzüne yağmur alacak tohumları ben de bulutların senin üstüne gelmesini sağlayacağım. Böylece yağan yağmurla birlikte tohumlarda karışacak toprağına. Sen de kısacık bir zaman sonra çiçekleneceksin.

Ova sevincinden deliye dönmüş , hem artık çiçekli olmanın hem de yalnız olmadığını bilmenin sevinciyle daha önce olmadığı kadar mutlu olmuş.

Hemen işe koyulmuş bizimkiler. Dere tohumları almış, güneş derenin suyunu buharlaştırmış, bulut yapmış, bulutları taşımış rüzgar ovanın üstüne, yağmur olmuş yağmış bulut tohumlarla birlikte. Toprağına karışmış ovanın. Birkaç gün sonra ova rengarenk çiçeklerle altıngözlü papatyalarla dolmuş

Derler ki dünyanın en mutlu ovası olmuş. Çiçekleri ve dostlarıyla birlikte...

Çobanın Büyüsü

Bir varmış bir yokmuş... Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken, ben babamın beşiğini tıngır mıngır sallar iken yanımda bir arkadaşla bu masalın geçtiği, adı bilinmeyen bir yere doğru yola çıktık. Az gittik uz gittik, dere tepe düz gittik. Bir de dönüp baktık ki, bir arpa boyu yol gittik. Oradan saptık bir yola, yolda girdik hamama. Hamamın tası var kurnası yok, suyu akar sabun yok. Peştemalı var nalın yok, dört duvar sağlam damı yok. Şıngır mıngır yıkanırız hamamda, kirimiz pasımız yalancının boynuna...

Vakti zamanında, tarihler henüz icat edilmeden evvel; toprakları bereketli, insanları mutlu, yarınları umut dolu bir ülke varmış. Herkesin huzurlu, herkesin güler yüzlü, herkesin barış içinde yaşadığı bu ülkede, geçimini koyun otlatarak kazanan kimsesiz bir çoban yaşarmış. Her sabah erkenden koyunlarını önüne katar kır, dağ, bayır gezip akşama tekrar köye dönermiş. Bir gittiği yere bir daha gitmez, koyunlarını bir kere götürdüğü otlağa bir daha asla götürmez, her gün başka yerde otlatırmış. Böylece hem yaşadığı yerin güzelliklerini keşfeder, hem de koyunlarının en çok doyabileceği otlağı ararmış.

Günlerden bir gün yine koyunlarını önüne katıp bilmediği bir yere gitmek üzere yola çıkmış. Az gitmiş uz gitmiş, dere tepe düz gitmiş. Ne kadar uzağa gittiğini, gide gide nereye vardığını kendi de bilmemiş, biz de bilmiyoruz. Yeşilin her tonuna sahip, söğütten kavağa, selviden çınara,çamdan kayına kadar her türlü ağacın bulunduğu, çeşit çeşit çiçeklerin, rengarenk güllerin süslediği cennetten kalma bir yere gelmiş sonunda. Koyunlarını diz boyu yükselen otların arasına salıp, içinde bulunduğu bu cenneti dolaşmaya başlamış hayran hayran. Ben diyeyim bir saat, siz diyin iki saat, şurası benim, burası senin dolaşıp durmuş... Çiçek toplamış, koşup zıplamış,yatıp yuvarlanmış, en son yorulup bir ağacın gölgesine oturup uyuya kalmış. Orada, o ağacın dibinde uyuduğu kısacık süre içerisinde, ömründe daha önce görmediği kadar çok ve birbirinden güzel rüyalar görmüş. Bir süre sonra uyanıp, henüz uyku mahmurluğunu üzerinden atamamışken arı vızıltıları, kuş cıvıltıları ve su şırıltılarından başka sesin duyulmadığı bu yalancı cennette konuşma ve gülüşme sesleri gelmiş kulağına. İlk önce umursamamış, gördüğü güzel rüyaların etkisinden kurtulamadığını düşünmüş. Hatta hala uykuda olduğunu bile sanmış. Ancak sesler gittikçe çoğalıp yaklaşınca, hemen kalkıp, kıyafetine çeki düzen vererek seslerin geldiği tarafa yönelmiş. Yönelmiş yönelmesine ya bir adım bile atamadan çakılmış gibi

kalıvermiş olduğu yerde.

Altın sarısı saçları beline uzanan, ay yüzlü bir güzelin yosun yeşili gözlerle kendine baktığını görünce ne yapacağını şaşırmış bir anda. Eli ayağına dolaşmış dili damağına, rüyada olduğunu düşünmüş yeniden. Şimdiye kadar gördüğü rüyaların en güzelini görmekte olduğunu, karşısında ki bu güzelinde rüyasını süsleyen peri kızı olduğunu düşünmüş. Öyle ya ancak bir peri kızı bu kadar güzel olabilirmiş, o da sadece rüyalarda görülürmüş. Çoban bunları düşünüp dururken kız gülümseyivermiş. Aydan aydınlık yüzü, güneşin çehresine dönmüş sanki, ısıtmış çobanımızın yüreğini yakıp kavurmuş bir anda. İşte o zaman anlamış çoban, karşısındakinin bir peri olmadığını ve rüya görmediğini... koşa zıplaya, güle oynaya başkaları gelmiş kızın yanına ve “gidelim prensesim, geç kalıyoruz” diyerek alıp götürmüşler kızı. Meğerse çobanın gördüğü kız, kralın biricik kızı, yanındakiler de onun nedimeleriymiş. Çoban, bir süre durmuş öylece,yaşadığı bu kısa anın gerçek olup olmadığını anlamaya çalışmış, beceremeмiş.

Hava kararmak üzereymiş, güneş parlaklığını yitirip, dağların arkasına çekilmeye başladığında çoban, sürüsünü önüne katıp köye geri dönmüş. Yol boyunca prensesin ay yüzünü, yosun yeşili gözlerini, altın sarısı saçlarını ve gülümseyişini düşünmüş.

Ertesi gün, hiç yapmadığı bir şeyi yapıp yine aynı yere götürmüş sürüsünü. Sonraki gün, daha sonraki gün, ondan sonraki her gün... Oraya gittiği her gün biraz daha artmış yüreğindeki ateş. Her gittiğinde, prensesi ilk gördüğü o ağacın altında beklermiş. Bir süre sonra prenses gelir onu görür, birbirlerine uzun uzun iç geçirerek bakarlar, sonra da prenses, nedimeleriyle uzaklaşıp gidermiş.

Günleri haftalar, haftaları aylar kovalamış ve geçen her gün, çobanın yüreğindeki ateşi büyütüp aşka çevirmiş. Aşk ateşi dayanılmaz bir hal almış zamanla. Çoban, artık bir şey yapması gerektiğini düşünüyormuş ama ne yapacağını bir türlü bilmiyormuş. Yemeyip, içmeyip , uyumayıp saatlerce prensesi ve ne yapacağını düşünüyormuş. Prensesle konuşup, onu ilk gördüğü andan beri yüreğinin nasıl yanıp kavrulduğunu, onu ne çok sevdiğini anlatıp, evlenmek istediğini söylemeyi düşünüyormuş ama hemen karşısındakinin prenses, kendinin de çoban olduğunu hatırlayınca bu düşüncesinden vazgeçiyormuş. Öyle ya davul bile dengi dengine çalarmış. Böyle düşündüğü zamanlarda oraya bir daha gitmemeye, içindeki ateşi daha fazla büyütmemeye karar veriyormuş ama yapamıyormuş. Kafasındaki bu düşünceler, büyüyüp çoğalarak içinden çıkılmaz bir hal almaya başlamış.

Günlerden bir gün, bu derdini birisine açıp yardım istemeye karar vermiş ve köyün en yaşlı, en saygın ve en bilge kişisine gitmiş. Ne bir eksik ne bir fazla, her şeyi ilk günden itibaren, olduğu gibi anlatmış. Adam sessiz bir şekilde çobanı dinledikten sonra uzun beyaz sakalını sıvazlayarak “sana senden başka kimse yardım edemez. Önce prensesle, sonra da babasıyla konuşup istediğini açıkça söylemelisin, olmazsa bu sevdadan vazgeçmelisin” demiş. Çoban, böyle bir şeyin olamayacağını, ne prensesin, ne de kralın kendisini dinlemeyeceğini hatta belki cezalandırabileceklerini söylemiş. Haksız da sayılmazmış hani; duyulup görülmüş şey midir bir prensesin çulsuz bir çobanla evlendiği? Ama gel gör ki, bu

isteğinden de bir türlü vazgeçemiyormuş bizim çoban. Yaşlı adama yalvarıp yakarmış, eline ayağına kapanmış, “bana yardım edersen bir tek sen edersin” demiş, ağlayıp sızlamış. Akıl verip yol göstermesini, hatta daha ileri giderek, dua edip büyü yapmasını istemiş. Adam, laf anlatamayacağını anlayınca kabul edip, bir kağıda bir şeyler yazarak çobana vermiş. Sıkı sıkı da tembih etmiş: “bu kağıda yazdığım dua sayesinde işin kolaylaşacak ve isteğine ulaşacaksın. Ancak eğer isteğin gerçekleşmeden açıp okumaya kalkarsan tüm büyü bozulur. Muradın gerçek olup, isteğine kavuştuktan sonra okumalısın. Sakın söylediklerimi unutma.”

Çoban, o gece sevincinden uyuyamamış, sabaha kadar dönüp durmuş yatağın içinde. Sabah olunca da sürüsünü katmış önüne gitmiş aynı yere. Bir süre prenses de çıkıp gelmiş. Her zamanki gibi uzun uzun bakmışlar birbirlerine. Tam o sırada çobanın aklına yaşlı adamın yazıp verdiği kağıt gelmiş ve heyecanını yenerek konuşmaya başlamış. Kendini prensese tanıtıp, onu sevdiğini evlenmek istediğini anlatmış. Prenses, yosun yeşili gülen gözlerle çobanı dinlemiş sessizce, hiçbir şey söylememiş. Çoban sözünü bitirince, “bunu ben de isterim ama babam izin verirse evlenebiliriz, saraya gidip onunla konuş” demiş. Meğer, prenses de bizim çobana aşıkmış. Onu ilk gördüğü günden sonra her gün buraya gelmesinin sebebi buymuş. Çoban o an eşi benzeri görülmemiş bir mutluluk ve sevinç yaşıyormuş. Öyle ki, nedimelerin prensesi alıp götürdüğünü bile fark edememiş. Sevinçten çığlıklar atıp, koşup zıplamış, yatıp yuvarlanmış. Durulup sakinleşince yaşlı adamın yazdığı duanın işe yaradığını düşünmüş ve zaman kaybetmeden saraya gitmeye karar vermiş.

Koyunlarını önüne katıp erkenden köye dönmüş. Böyle bir şeyle ilk defa karşılaşan köylüler, şaşırmış bir şey anlamamışlar, çoban da kimseye bir şey söylememiş. Çabucak hazırlanıp saraya doğru yola çıkmış. Yol boyunca başından geçenleri düşünmüş kendisi bile inanamamış olup bitenlere. Saraya varınca, heyecanlanıp çekinmiş biraz ama elindeki büyülü kağıdın tıpkı prensesle konuşurken olduğu gibi burada da işini kolaylaştırıp isteğine kavuşturacağına inanıyormuş. Bir süre bekledikten sonra kralın huzuruna almışlar çobanı. Kral ne istediğini sormuş, o da “kızınızı” diyerek başlamış anlatmaya... Neyse ki kral anlayışlı ve hoşgörülü biriymiş de kızıp cezalandırmamış çobanı. O an yapılabilecek en doğru şeyi yapmış, prensesi çağırıp fikrini sormuş. O da evlenmek istediğini söyleyince, “sevginin önüne set kurmak insan işi değildir, madem siz istiyorsunuz bize de birleştirmek düşer” diyerek geciktirmeden düğün emrini vermiş.

Masal bu ya, hemen ertesi gün ülkenin dört bir yanında şölenler tertip edilip sofralar kurulmuş. Açlar doyurulmuş, çıplaklar giydirilmiş. Kırk gün kırk gece düğün yapılmış, eğlenceler düzenlenmiş. Çoban isteğine kavuşmanın mutluluğunu yaşarken bir yandan da kağıtta yazılanları merak ediyormuş. İsteğinin gerçekleştiğini, artık kağıdı okumasının sakıncası kalmadığını düşünerek, muradını gerçek kılan bu etkili büyünün ne olduğunu anlamak üzere kağıdı açtığında gözlerine inanamamış. Büyülü sandığı kağıtta: “bir şeyi yeterince istiyorsan yapacağın tek şey cesaretle üzerine gitmektir. Unutma ki, dua da büyü de yüreğinde...” yazıyormuş. O zaman anlamış yaşlı adamın, “sana senden başka kimse yardım edemez” derken neyi kastettiğini. O günden sonra, neyi istemişse elde etmek için çaba göstermiş ve her zaman yüreğinin büyüsüne

inanmış.

Gökten üç elma düşmüş, biri onların, biri anlatanın, diğeri de dinleyenlerin başına... Onlar ermiş muradına, biz çıkalım kerevetine.

Uçan Terlik

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde deve tellal pire berberken, ben anamın beşiğini tıngır mıngır sallarken, birbirine bir elmanın iki yarısı kadar benzeyen iki kardeş varmış. İkizlermiş; boyları bosları, kaşları gözleri aynıymış ama huyları birbirinden çok farklıymış. İkiz Bir bağırarak konuşur, İkiz İki'nin sesi yumuşacıkmış. İkiz Bir vurup kırmayı severmiş, İkiz İki sevmeyi okşamayı. İkiz Bir gönül almayı bilmez, İkiz İki tatlı diliyle yılanı deliğinden çıkarırmış.

Bir gün bayıra çıkmışlar oynamaya. Hoplamışlar, sıçramışlar, uçan kuşların ardından koşmuşlar, rengarenk çiçeklerin arasında coşmuşlar, sonunda yorulup yaşlı bir çınar ağacının koyu gölgesine uzanmışlar. İkisinin de, yüzlerine vuran tatlı bir rüzgarla içleri geçmiş, hafifçe kestirmeye başlamışlar ki, çıngır çıngır bir ses gelmiş uzaklardan, tatlı rüzgarla kulaklara taşınan. Önce İkiz İki duymuş bu sesi, hafifçe doğrultmuş ensesini, iki dirseği üzerinde taşırken kendisini, bakmış bir at arabası geliyor. İki yağız at, yanından yöresinden renkli renkli bir şeylerin sarktığı tahta arabayı çekiyor,çıngır çıngır sesler gelmeye devam ediyor, ama arabayı kimsecikler kullanmıyormuş.

İkiz İki'nin ilgisini çekmiş bu durum. Ayağa kalkmış hevesle, elini siper ederek gözlerine, izlemeye başlamış. Araba, byırı hiç zorluk çekmeden çıkıyormuş. İkiz İki daha fazla dayanamamış, arabaya yaklaşmış. Bakmış, sahipsiz arabadan sarkan renkli şeyler, rengarenk çeşit çeşit terlikler. Çok hoşuna gitmiş ama sadece seyretmiş, arabaya binmemiş, terlikleri ellememiş. Sadece atlara bakmış, başlarını okşamış, cebinde kalmış son iki şekeri onların ağzına atmış. Tam dönüp kardeşinin yanına gidecekmiş ki, bir ses:

"-İstediğin terliği alabilirsin" demiş. Çocuk neye uğradığını şaşırmış, korkulu gözlerle bakmış etrafına."Korkma" demiş ses bu kez "çık arabaya , bak bütün terliklere, seç istediğini."

İkiz İki, dinlemiş sesin dediğini, teker teker bakmaya başlamış terliklere. terliklerden birini almış eline, küçük renkli kelebekler uçuşuyormuş üzerinde. Uçuyor uçuyor konuyor, terliği hiç terketmiyorlarmış. Bir diğerini almış geçirmiş ayağına, bir ileri bir geri yürümüş. Yürüdükçe anlatılmaz güzellikte melodiler gelmiş terlikten. O da çok hoşuna gitmiş ama onu da yerine koymuş. Sonra bir başka terlik beğenmiş. Bu, sıradan görünüşlü rahat bir terliğe benziyormuş. Onu ayağına geçirmesiyle birlikte, ayağı yerden kesilmiş İkiz İki'nin ve uçmaya

başlamış gökyüzünde. Ayakta bir iki sendelemiş önce, sonra keyfine varmış uçmanın. Tıpkı karda kızakla kayar gibi çömelmiş ayaklarının üstüne, daha bir hızlanmış, rüzgarla uçuşmuş saçları. Yaşadığı yerleri seyretmeye başlamış terliklerin üstünden. Bir hızlı bir yavaş, bir yüksek bir alçak derken zamanın nasıl geçtiğini anlamamış. Sonra bakmış geç kalıyor, güneş giderek eğiliyor, kardeşinin olduğu bayıra çevirmiş terliğinin burnunu, sonra bağırmış boşluğa; "-Yelkenler fora".

Kısa sürede İkiz Bir'in yanına gelmiş, rüzgar gibi burnunun üstünden geçmiş. Bu rüzgarla bir an nefes alamayan İkiz bir, telaşla gözlerini açmış, derin derin bir iki nefes almış, sonra kardeşi gökyüzünde öyle uçarken gözüne çarpmış. Öyle şaşırmış ki, seslenmiş yerden: "-Ne yapıyorsun, bunu nasıl beceriyorsun?"

İkiz İki; "-Sen de bir terlik giy." demiş ve at arabasını işaret etmiş. İkiz Bir koşarak gitmiş arabanın yanına, bakmış araba sahipsiz, etrafa şöyle bir gözgezdirmiş, sonra atın kuyruğunu çekmiş, huylanıp da sinirlenince at, keyifli bir kahkaha atıvermiş. Neyse ki daha fazla ilgilenmemiş atla, kendini atıvermiş arabanın arkasına. Onun bu ölçüsüz hareketleri, sallamış arabayı bir ileri bir geri. Bakmış tahta arabanın sallanması çok zevkli, tıpkı tahtadan bir beşik gibi, daha hızlı sallamış arabayı, yine huylandırmış tahta arabanın atlarını. sonra sallanmaktan bıkmış. Sıra sıra sallanan terliklere gelişigüzel vurmuş, terliklerin düzeninin bozulmasından hoşnut olmuş. Derken eline geçen bütün terlikleri birer ikişer ayağına geçirmeye başlamış. Kimi olmuş, kimi olmamış ama hiç biri onu uçurmamış. Bakmış bu terlikler sıradan şeyler, giyip çıkarıp oraya buraya atmaya başlamış.

Bu sırada İkiz İki, İkiz Bir'i merak edip uçan terliğinin üstünde ikizinin yanına gelmiş. "-Hadi acele et, ne duruyorsun" diye seslenmiş. İkiz Bir daha da sinirlenmiş.Arabanın içini darmaduman etmiş.Bir yandan da; "-Olmuyor, hiç biri beni uçurmuyor." diye bağırıyormuş.

Böyle bir süre kendi kendine bağırmış çağırmış İkiz Bir, sonra birden bir ses duymuş: "-Sen böyle davranmaya devam ettikçe, çevrendeki hiç kimseye hiç bir şeye özen göstermedikçe..." demiş ses ve şöyle bir sallanmış araba, bütün terlikler bir el gibi bir olup tutuvermişler ensesinden İkiz Bir'i, atıvermişler arabadan İkiz İki'nin ikizi için üzülen bakışlarına aldırmadan, bayır aşağı yuvarlanıvermiş oğlan, neye uğradığını anlamadan.

Gökten üç elma düştü biri bana, biri sana, biri de uçan terlikleri olan at arabalarına...

Kurt ile Tilki

Bir varmış bir yokmuş, bir çölde bir tilki varmış. Aklı fikri tilkilikte, kafasında binbir tilkiyle dolaşırmış.Otura kalka dolaşa dolaşa, bir gün çölü bitirmiş bir bayırın kıyıcığına gelmiş.Tam adımını atmış artık bayırlı olacak, bir de bakmış karşısında kocaman bir kurt. Tilki hafifçe titremiş ama hiç bozuntuya vermemiş, olduğu yerden seslenmiş:

"-Bu çölün bittiği yerde ve bu bayırın başladığı taşın dibinde benden başka canlının olduğunu bilmiyordum. Ah sizi burada gördüğüme nasıl memnun oldum." Tilki bakmış kurt hiç tepki göstermiyor, rahatça girmiş bayıra daha çok yaklaşmış kurda. "Gel kurt dost, dost olalım" demiş. Kurt buna da itiraz etmemiş, dost olmuşlar.Birlikte gezmeye başlamışlar.

Gezerlerken gezerlerken, içi yağ dolu bir testi bulmuşlar. Kurt atılmış: "-Gel tilki dost, bunu yiyelim, hemen bitirelim."

Tilki: "-Olmaaz" demiş "yok dost, onu yalnız yemeyelim. Yağla birlikte atıştıracak, yağın tadına tat katacak bir şeyler daha arayalım. Bak o zaman bu yağı yemek nasıl keyifli olacak. Keyfimizi herkese anlattığımızda, torunlarımız bile kıskanacak". Hoşuna gitmiş kurdun bu fikir. Yağlı testiyi olduğu yere bırakıp başka yiyecekler aramaya gitmişler. Tilki, kurt ile birlikte bir süre dolaştıktan sonra, bir bahane ile onun yanından ayrılıp doğru testinin yanında almış soluğu. Testinin yağını yalayıp kulpuna kadar getirmiş. Sonra dönmüş başka yerlere gitmiş. Döndüğünde kurt, testinin başında beklemekteymiş. Tilki, hafif endişelenmiş., kurt acaba şüphelendi mi diye, ama bakmış yalnızca avlanamamaktan dertli, içi rahatlamış; sonra sormuş, sanki hiç anlamamış:

"-Kurt dost, bir şey bulabildin mi?" Kurt üzgün: "-Hayır" demiş "bulamadım. Peki sen bulabildin mi?" diye merakla eklemiş. Bunun üzerine tilki: "-Yok kurt ağa, hiçbir şey bulamadım. Yalnız Kulp Zenginler, yardım için aş dağıttılar. Karnımı orada doyurdum da geldim." demiş. Ertesi gün yine yiyecek aramaya çıkmışlar. Fakat tilki yine kurdun gözünü boyayıp testinin yanına dönmüş, yağı yalayıp ortasına kadar yutmuş. Bir süre sonra kurt gelip merakla sormuş:

"-Birşey bulabildin mi?" Tilki: "-Yok" demiş "nerdee. Ben de senin gibi birşey bulamadım bugün de. Ama Orta Zenginler çadır kurdular. Karnımı o çadırda doyurup döndüm." diye eklemiş. Kurt yine hiçbir şeyden şüphelenmemiş.

Ertesi gün yine yiyecek aramaya çıkmışlar. Tilki yine fırsatını bulup kurttan önce gelmiş, yağlı testiyi, yıkanmış gibi yalamış kenara bırakmış. Bir süre sonra kurt geldiğinde: "-Birşey bulabildin mi?" diye hiç sıkılmadan ağzını aramış. Kurdun cevabı ise aynıymış.: "-Ben birşey bulamadım, ya sen ne yaptın?" "-Ben de

birşey bulamadım. Yalnız Dip Zenginlerinin düğünü vardı. Karnımı orada doyurup geldim.”

Bunun üzerine kurt, artık pes etmiş: “-Tilki dost, yiyecek araya araya yorulduk. İyisi mi şu testideki yağı yiyelim. Eski gücümüze, kuvvetimize dönelim. Sonra yeniden av ararız.” demiş, tilkinin birşey söylemesine fırsat bile vermemiş ve testiyi alıp açmış. Bir de bakmış ki testi bomboş.

Kurt çok kızmış, dönmüş tilkiye: “-Bunu sen yedin” demiş. Ama tilki yüzsüzlük etmiş, yediğini kabul etmemiş: “-Kurt dost, benim yememden korktuğun için sen yedin” demiş. Kurt sinirinden ne diyeceğini bilememiş, sesinin tonunu yükseltmiş: “-Hayır ben yemedim, sen yedin. Çabuk yağı bul” diye bar bar bağırmış. Bir bağırışmadır başlamış. Kurt haklı olduğu için kızıyor, kendine yöneltilen suçlama onu çileden çıkarıyormuş.

Sonunda: “-İyi niyetimden yararlandın. Ama şimdi oyununu anladım. Testideki yağı kulpuna getirince Kulp Zenginleri aş dağıttı dedin. Ortasına getirince Orta Zenginler çadır kurdu dedin. Yağı bitirince de Dip Zenginlerinin düğününden söz ettin. Böylece, aklınca bir de benimle alay ettin.” demiş. Ama tilki yaptığını kabullenmemiş. Derken güneşin altında yatıp, karınlarını güneşe vermeyi kararlaştırmışlar. Kimin karnından yağ çıkarsa, yağları o yemiş olacakmış.

Kurt kendinden emin ya boylu boyunca uzanmış. Güneşin verdiği rehavetle az sonra uyumuş kalmış. Tilki ise karnından çıkan yağları kurdun karnına bir güzel sıvamış, kaçmış. Kurt uyandığında, karnını yağ içinde bulunca, üstelik tilkinin kaçtığını anlayınca, neredeyse çıldıracakmış.

Gökten üç elma düştü. Biri bana, biri sana, biri çevresinde dönenleri anlayanlara.